

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα</u>	<u>Σελίδα</u>
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2002/C 233/01	Απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-224/98 (αίτηση του Tribunal du travail de Liège για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Marie-Nathalie D'Hoop κατά Office national de l'emploi («Ιθαγένεια της Ενώσεως — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Εθνική κανονιστική ρύθμιση παρέχουσα δικαίωμα λήψεως επιδομάτων αναμονής στους ημεδαπούς μόνον υπό την προϋπόθεση ότι έχουν ολοκληρώσει τη δευτεροβάθμια εκπαίδευσή τους σε εκπαιδευτικό ίδρυμα του δικού τους κράτους μέλους — Ημεδαπός που αναζητεί για πρώτη φορά απασχόληση αφού ολοκλήρωσε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευσή του σε εκπαιδευτικό ίδρυμα άλλου κράτους μέλους)	1
2002/C 233/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 6ης Ιουνίου 2002 στην υπόθεση C-133/99: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1995 — Ενισχύσεις στο αποκορυφωμένο γάλα για την παρασκευή καζεΐνης και καζεϊνικών αλάτων)	1
2002/C 233/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 11ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-371/99 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Liberexim BV κατά Staatssecretaris van Financiën («Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Εισαγωγή δι' εξόδου από τελωνιακό καθεστώς — Οδική μεταφορά υπό το καθεστώς TIR ή το καθεστώς εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως — Αλλαγή ρυμουλκού — Εκφόρτωση του ρυμουλκούμενου οχήματος με ρήξη των σφραγίδων — Απομάκρυνση από την τελωνιακή επιτήρηση)	2

2002/C 233/04	Απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-459/99 (αίτηση του Conseil d'État για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie ASBL (MRAX) κατά État belge («Υπήκοοι τρίτων χωρών, σύζυγοι πολιτών κρατών μελών — Υποχρέωση θεωρήσεως — Δικαίωμα εισόδου συζύγων στερουμένων δελτίου ταυτότητας ή θεωρήσεως — Δικαίωμα διαμονής συζύγων που έχουν εισέλθει παράνομα — Δικαίωμα διαμονής συζύγων που έχουν εισέλθει νομίμως, αλλά η θεώρησή τους έχει λήξει κατά τον χρόνο αιτήσεως αδειας διαμονής — Οδηγίες 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ και 73/148/ΕΟΚ και κανονισμός (ΕΚ) 2317/95») 3	3
2002/C 233/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 2ας Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-499/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας («Παράβαση κράτους μέλους — Κρατικές ενισχύσεις — Ενισχύσεις χορηγηθείσες στις επιχειρήσεις του ομίλου Magfesa — Αποφάσεις 91/1/ΕΟΚ και 1999/509/ΕΚ της Επιτροπής διατάσσουσες την ανάκτηση της ενισχύσεως — Παράλειψη εκτελέσεως») 4	4
2002/C 233/06	Απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-50/00 P: Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως («Αίτηση αναίρεσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 1638/98 — Κοινή οργάνωση αγορών στον τομέα των λιπαρών ουσιών — Προσφυγή ακυρώσεως — Πρόσωπο το οποίο η απόφαση αφορά ατομικά — Αποτελεσματική δικαστική προστασία — Παραδεκτό») 4	4
2002/C 233/07	Απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-60/00 (αίτηση του Immigration Appeal Tribunal για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Mary Carpenter κατά Secretary of State for the Home Department («Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Άρθρο 49 ΕΚ — Οδηγία 73/148/ΕΟΚ — Υπήκοος κράτους μέλους εγκατεστημένος στο κράτος αυτό και παρέχων υπηρεσίες σε πρόσωπα εγκατεστημένα σε άλλα κράτη μέλη — Δικαίωμα διαμονής στο εν λόγω κράτος του συζύγου, υπήκοου τρίτου κράτους») 5	5
2002/C 233/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 11ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-62/00 [αίτηση του Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]: Marks & Spencer plc κατά Commissioners of Customs & Excise («Εκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Εθνική νομοθετική ρύθμιση περί αναδρομικής συντομεύσεως προθεσμίας παραγραφής για την επιστροφή αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών — Συμφωνία με τις αρχές της αποτελεσματικότητας και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης») 5	5
2002/C 233/09	Απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-115/00 (αίτηση του Finanzgericht Münster για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Andreas Hoves Internationaler Transport-Service Sàrl κατά Finanzamt Borken («Οδικές μεταφορές εμπορευμάτων — Τέλη κυκλοφορίας — Κράτος μέλος ταξινομήσεως») 6	6
2002/C 233/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 11ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-139/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 89/369/ΕΚ — Ατμοσφαιρική ρύπανση — Εγκαταστάσεις καύσεως αστικών απορριμμάτων επί της νήσου La Palma) 6	6

2002/C 233/11	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 9ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-181/00 (αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Flightline Ltd κατά Secretário de Estado dos Transportes e Comunicações και Transportes Aéreos Portugueses SA (TAP) [«Άρθρο 3, παράγραφος 2, και 4, παράγραφος 1, στοιχεία α' και δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 — Επιβολή υποχρεώσεων παροχής δημοσίων υπηρεσιών σε τακτικές αεροπορικές γραμμές που εξυπηρετούν περιφερειακή περιοχή — Συμβατό με τη δυνατότητα των κρατών μελών να περιορίσουν, μέχρι την 1η Απριλίου 1997, το καμποτάζ — Ερμηνεία του άρθρου 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 94/698/ΕΚ»]	7
2002/C 233/12	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 11ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-210/00 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG κατά Hauptzollamt Hamburg-Jonas [«Γεωργία — Επιστροφές κατά την εξαγωγή — Ανακριβής δήλωση — Κύρωση — Κύρος του άρθρου 11, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3665/87, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2945/94 — Έννοια της “ανωτέρας βίας”»]	8
2002/C 233/13	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 11ης Ιουνίου 2002 στην υπόθεση C-294/00 (αίτηση του Oberster Gerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Deutsche Paracelsus Schulen für Naturheilverfahren GmbH κατά Kurt Gräbner («Ελευθερία εγκαταστάσεως — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 92/51/ΕΟΚ — Εθνική νομοθετική ρύθμιση που επιφυλάσσει την άσκηση ιατρικών δραστηριοτήτων, περιλαμβανομένης της δραστηριότητας του Heilpraktiker, στη Γερμανία, στους διπλωματούχους ιατρούς — Εθνική νομοθετική ρύθμιση που επιφυλάσσει την εκπαίδευση για την άσκηση ιατρικών δραστηριοτήτων σε ορισμένους οργανισμούς και απαγορεύει τη διαφήμιση της εκπαίδευσής αυτού του είδους»)	9
2002/C 233/14	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 13ης Ιουνίου 2002 στην υπόθεση C-353/00 (αίτηση του VAT and Duties Tribunal, Manchester, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Keering Newcastle Warm Limited κατά Commissioners of Customs & Excise («Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Άρθρο 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α' — Βάση επιβολής του φόρου — Αντιπαροχή για τις παραδόσεις αγαθών ή τις παροχές υπηρεσιών — Επιδότηση»)	10
2002/C 233/15	Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 4ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-173/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 1999/20/ΕΚ — Παράλειψη εμπρόθεσμης μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη»)	10
2002/C 233/16	Διάταξη του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 2ας Μαΐου 2002 στην υπόθεση C-129/01 (αίτηση του Tribunale di Bologna για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Condominio Facchini Orsini κατά Kone Ascensori SpA (Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Απαράδεκτη)	11
2002/C 233/17	Διάταξη του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 18ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση C-136/01 P: Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi Snc κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας («Αναίρεση — Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Πλημύρα — Έμφραξη οχτού λυμάτων — Προθεσμία παραγραφής — Μη διακοπή της παραγραφής»)	11

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2002/C 233/18	Διάταξη του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 14 Ιουνίου 2002 στην υπόθεση C-248/01 (αίτηση του Landesgericht Feldkirch για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Hermann Pfanner Getränke GmbH κ.λπ. Getränkebetrieb GmbH κ.λπ. (Άρθρο 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας — Προδικαστική παραπομπή — Δημοσίευση του ετησίου λογαριασμού και της εκθέσεως διαχειρίσεως — Τήρηση του εμπορικού μητρώου και του μητρώου εταιριών — Αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου)	12
2002/C 233/19	Υπόθεση C-199/02: Αγωγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά των Chubb Insurance Company of Europe SA, Commercial General Norwich Union και Royal Sun Alliance Belgium, που ασκήθηκε στις 29 Μαΐου 2002	12
2002/C 233/20	Υπόθεση C-255/02: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, με διάταξη της 27ης Ιουνίου 2002 στην υπόθεση Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd κατά Commissioners of Customs and Excise	12
2002/C 233/21	Υπόθεση C-258/02 P: Αίτηση αναρέσεως της Bactria Industriehygiene-Service GmbH που υποβλήθηκε στις 12 Ιουλίου 2002 κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) της 29ης Απριλίου 2002 στην υπόθεση T-339/00, Bactria Industriehygiene-Service GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	13
2002/C 233/22	Υπόθεση C-263/02 P: Αίτηση αναρέσεως που άσκησε στις 17 Ιουλίου 2002 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της απόφασης που εξέδωσε στις 3 Μαΐου 2002 το πρώτο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-177/01, όπου διάδικοι ήταν ο Jégo-Quéré & Cie SA και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	14
2002/C 233/23	Υπόθεση C-264/02: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal d'instance de Vienne με απόφαση της 5ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση SA Cofinoga Merignac κατά Sylvain Sachithanathan	15
2002/C 233/24	Υπόθεση C-265/02: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Corte Suprema di Cassazione (ολομέλεια των πολιτικών τμημάτων) με διάταξη της 11ης Απριλίου 2002, στο πλαίσιο της υποθέσεως Frahuil SA κατά Assitalia SpA	15
2002/C 233/25	Υπόθεση C-274/02: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 25 Ιουλίου 2002	16
2002/C 233/26	Υπόθεση C-281/02: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), με διάταξη της 5ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση Andrew Owusu κατά 1) N. B. Jackson (επαγγελματική επωνυμία: Villa Holidays Bal-Inn Villas), 2) Mammee Bay Resorts Ltd, 3) Mammee Bay Club Ltd, 4) The Enchanted Garden Resorts & Spa Ltd, 5) Consulting Services Ltd, 6) Town & Country Resorts Ltd	16

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2002/C 233/27	Υπόθεση C-283/02: Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Ιουλίου 2002	17
2002/C 233/28	Υπόθεση C-287/02: Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 9 Αυγούστου 2002	17
2002/C 233/29	Υπόθεση C-290/02: Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Αυγούστου 2002	18
2002/C 233/30	Υπόθεση C-296/02: Προσφυγή της Αυστριακής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Αυγούστου 2002	19
2002/C 233/31	Διαγραφή της υποθέσεως C-357/99	19
2002/C 233/32	Διαγραφή της υποθέσεως C-289/00	20
2002/C 233/33	Διαγραφή της υποθέσεως C-352/00	20
2002/C 233/34	Διαγραφή της υποθέσεως C-86/01	20
2002/C 233/35	Διαγραφή της υποθέσεως C-210/01	20
2002/C 233/36	Διαγραφή της υποθέσεως C-458/01	20
2002/C 233/37	Διαγραφή της υποθέσεως C-50/02	20
2002/C 233/38	Διαγραφή της υποθέσεως C-76/02	21
2002/C 233/39	Διαγραφή της υποθέσεως C-121/02	21
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
2002/C 233/40	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση T-70/01, Pier V. Aimonε κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Άδεια για προσωπικούς λόγους — Άρνηση επανεντάξεως στην υπηρεσία — Άρθρα 40, παράγραφος 4, στοιχείο δ', και 49, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως) .	22
2002/C 233/41	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση T-233/01, Daniel Callebaut κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλος — Προαγωγή — Έλλειψη οριστικής εκθέσεως βαθμολογίας — Συγκριτική εξέταση των προσόντων) ...	22

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2002/C 233/42	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουνίου 2002 στην υπόθεση T-173/01, Asahi Vet SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ('Άδεια κυκλοφορίας μιας πρόσθετης ύλης για ζωοτροφές — Κατάργηση δίκης)	22
2002/C 233/43	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 2002 στην υπόθεση T-197/01, Groupement d'intérêt de produits agricoles de la Martinique (GIPAM) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 896/2001 — Προθεσμία προς άσκηση προσφυγής — Προδήλως απαράδεκτη προσφυγή)	23
2002/C 233/44	Υπόθεση T-177/02: Αγωγή της Malagutti-Vezinhet SA κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Ιουνίου 2002	23
2002/C 233/45	Υπόθεση T-191/02: Προσφυγή του Γεωργίου Λέμπεντεφ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 2002	24
2002/C 233/46	Υπόθεση T-197/02: Προσφυγή του Γεωργίου Καραβέλη κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2002	25
2002/C 233/47	Υπόθεση T-198/02: Προσφυγή του N κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Ιουνίου 2002	25
2002/C 233/48	Υπόθεση T-201/02: Προσφυγή του Pierre Tomarchio του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 28 Ιουνίου 2002	26
2002/C 233/49	Υπόθεση T-203/02: Προσφυγή της εταιρίας The Sunrider Corporation κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2002	26
2002/C 233/50	Υπόθεση T-212/02: Προσφυγή της Δημοτικής Αρχής της Champagne και λοιπών κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 10 Ιουλίου 2002	27
2002/C 233/51	Υπόθεση T-213/02: Προσφυγή της εταιρίας SNF S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Ιουλίου 2002	28
2002/C 233/52	Υπόθεση T-216/02: Προσφυγή της Fieldturf Inc. κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) που ασκήθηκε στις 17 Ιουλίου 2002	29
2002/C 233/53	Υπόθεση T-219/02: Προσφυγή της Olga Lutz Herrera κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 23 Ιουλίου 2002	30
2002/C 233/54	Υπόθεση T-222/02: Προσφυγή της εταιρίας Heron Robotunits GmbH κατά του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε στις 23 Ιουλίου 2002	30

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2002/C 233/55	Υπόθεση T-225/02: Προσφυγή της Cámara de Comercio e Industria de Zaragoza κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 29 Ιουλίου 2002	31
2002/C 233/56	Υπόθεση T-229/02: Προσφυγή του Osman Ocalan, εκπροσωπούντος το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK), και του Serif Vanly, εκπροσωπούντος το Εθνικό Συμβούλιο του Κουρδιστάν (KNK), κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 31 Ιουλίου 2002	32
2002/C 233/57	Υπόθεση T-231/02: Προσφυγή του Piero Gonnelli και της Associazione Italiana Frantoiani Oleari (Ιταλικής Ενώσεως Ελαιολιτριβείων, AIFO) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 2002	32
2002/C 233/58	Υπόθεση T-233/02: Προσφυγή των Χάρη Αλεξανδράτου και Μαρίας Παναγιώτου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 2002	33
2002/C 233/59	Υπόθεση T-235/02: Προσφυγή της εταιρίας Strongline A/S κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 5 Αυγούστου 2002	33
2002/C 233/60	Υπόθεση T-236/02: Προσφυγή-αγωγή του Luigi Marcuccio κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Αυγούστου 2002	34
2002/C 233/61	Υπόθεση T-237/02: Προσφυγή της εταιρίας Technische Glaswerke Ilmenau GmbH κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 8 Αυγούστου 2002	35
2002/C 233/62	Υπόθεση T-238/02: Αγωγή του José Barbosa Gonçalves κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 9 Αυγούστου 2002	35
2002/C 233/63	Υπόθεση T-249/02: Προσφυγή του υπό εκκαθάριση Istituto per la Ricostruzione Industriale (IRI) spa κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 14 Αυγούστου 2002	36
2002/C 233/64	Υπόθεση T-250/02: Αγωγή της Autosalone Ispra s.n.c. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Αυγούστου 2002	37

II *Προπαρασκευαστικές πράξεις*

.....

III *Πληροφορίες*

2002/C 233/65	Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην <i>Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων</i> EE C 219 της 14.9.2002	38
---------------	--	----

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 11ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-224/98 (αίτηση του Tribunal du travail de Liège για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Marie-Nathalie D'Hoop κατά Office national de l'emploi ⁽¹⁾

(«Ιθαγένεια της Ενώσεως — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Εθνική κανονιστική ρύθμιση παρέχουσα δικαίωμα λήψεως επιδομάτων αναμονής στους ημεδαπούς μόνον υπό την προϋπόθεση ότι έχουν ολοκληρώσει τη δευτεροβάθμια εκπαίδευσή τους σε εκπαιδευτικό ίδρυμα του δικού τους κράτους μέλους — Ημεδαπός που αναζητεί για πρώτη φορά απασχόληση αφού ολοκλήρωσε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευσή του σε εκπαιδευτικό ίδρυμα άλλου κράτους μέλους»)

(2002/C 233/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-224/98, με αντικείμενο αίτηση του Tribunal du travail de Liège (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Marie-Nathalie D'Hoop και Office national de l'emploi, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 39 ΕΚ) και 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann (εισηγητή), F. Macken και S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, R. Schintgen, B. Σκουρή, J. N. Cunha Rodrigues και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: H. v. Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το κοινοτικό δίκαιο απαγορεύει σε κράτος μέλος να αρνείται σε υπήκόο του, φοιτητή ο οποίος αναζητεί για πρώτη φορά

απασχόληση, τη χορήγηση επιδομάτων αναμονής για τον λόγο και μόνον ότι ο φοιτητής αυτός ολοκλήρωσε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευσή του σε άλλο κράτος μέλος.

⁽¹⁾ ΕΕ C 258 της 15.8.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 6ης Ιουνίου 2002

στην υπόθεση C-133/99: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1995 — Ενισχύσεις στο αποκορυφωμένο γάλα για την παρασκευή καζείνης και καζείνικών αλάτων»)

(2002/C 233/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-133/99, Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: M. A. Fierstra και N. Wijmenga) υποστηριζόμενο από τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: R. Abraham και C. Vasak) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: T. van Rijn, K.-D. Borchardt και C. van der Hauwaert), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 1999/187/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Φεβρουαρίου 1999, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών που υπέβαλαν τα κράτη μέλη σχετικά με τις δαπάνες του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1995 (ΕΕ L 61, σ. 37), στο μέτρο που αποκλείει από την κοινοτική χρηματοδότηση δαπανών ποσό ύψους 39 182 606 ολλανδικών φιορινιών (NLG)

που δηλώθηκαν από το προσφεύγον κράτος μέλος ως ενισχύσεις στο αποκορυφωμένο γάλα για την παρασκευή καζείνης και καζεϊνικών αλάτων, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Ιουνίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) *Ακυρώνει την απόφαση 1999/187/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Φεβρουαρίου 1999, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών που υπέβαλαν τα κράτη μέλη σχετικά με τις δαπάνες του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1995, στο μέτρο που με την απόφαση αυτή αποκλείεται από την κοινοτική χρηματοδότηση το ποσό των 32 746 529 NLG που δηλώθηκε από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών σχετικά με τις ενισχύσεις για το αποκορυφωμένο γάλα με σκοπό την παρασκευή καζείνης και καζεϊνικών αλάτων.*
- 2) *Απορρίπτει, κατά τα λοιπά, την προσφυγή του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.*
- 3) *Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα πέντε έκτα των δικαστικών εξόδων και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στο ένα έκτο των εξόδων αυτών.*
- 4) *Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.*

(¹) ΕΕ C 226 της 7.8.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 11ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-371/99 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
Liberechim BV κατά Staatssecretaris van Financiën (¹)

(«Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Εισαγωγή δι' εξόδου από τελωνειακό καθεστώς — Οδική μεταφορά υπό το καθεστώς TIR ή το καθεστώς εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως — Αλλαγή ρυμουλκού — Εκφόρτωση του ρυμουλκούμενου οχήματος με ρήξη των σφραγίδων — Απομάκρυνση από την τελωνειακή επιτήρηση»)

(2002/C 233/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-371/99, με αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο,

κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Liberechim BV και Staatssecretaris van Financiën, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 3, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. εκδ. 09/001, σ. 49), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 92/111/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Δεκεμβρίου 1992, για την τροποποίηση της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ και για τη λήψη μέτρων απλούστευσης στον τομέα του φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ L 384, σ. 47), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και A. La Pergola (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) *Σε περίπτωση εισαγωγής στην κοινοτική αγορά εμπορευμάτων μεταφερομένων οδικώς υπό το τελωνειακό καθεστώς της εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως, κατόπιν τελέσεως σειράς παρανόμων πράξεων στο έδαφος διαφόρων κρατών μελών, η έξοδος από το εν λόγω καθεστώς, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 3, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 92/111/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Δεκεμβρίου 1992, για την τροποποίηση της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ και για τη λήψη μέτρων απλούστευσης στον τομέα του φόρου προστιθέμενης αξίας, λαμβάνει χώρα στο έδαφος του κράτους μέλους όπου τελείται η πρώτη πράξη η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί ως απομάκρυνση από την τελωνειακή επιτήρηση.*

Ως απομάκρυνση από την τελωνειακή επιτήρηση πρέπει να θεωρείται οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη που έχει ως αποτέλεσμα να παρεμποδίσει, έστω προσωρινώς, την πρόσβαση της αρμόδιας τελωνειακής αρχής προς το ευρισκόμενο υπό τελωνειακή επιτήρηση εμπόρευμα και στην εκ μέρους της πραγματοποίηση των ελέγχων που προβλέπει η τελωνειακή κοινοτική νομοθεσία.

- 2) *Η απομάκρυνση εμπορεύματος από την τελωνειακή επιτήρηση δεν απαιτεί την ύπαρξη προθέσεως, αλλά προϋποθέτει απλώς τη συνδρομή αντικειμενικών όρων.*

(¹) ΕΕ C 366 της 18.12.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 25ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-459/99 (αίτηση του Conseil d'État για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie ASBL (MRAX) κατά État belge** ⁽¹⁾

(«Υπήκοοι τρίτων χωρών, σύζυγοι πολιτών κρατών μελών — Υποχρέωση θεωρήσεως — Δικαίωμα εισόδου συζύγων στερουμένων δελτίου ταυτότητας ή θεωρήσεως — Δικαίωμα διαμονής συζύγων που έχουν εισέλθει παράνομως — Δικαίωμα διαμονής συζύγων που έχουν εισέλθει νομίμως, αλλά η θεώρησή τους έχει λήξει κατά τον χρόνο αιτήσεως αδειας διαμονής — Οδηγίες 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ και 73/148/ΕΟΚ και κανονισμός (ΕΚ) 2317/95»)

(2002/C 233/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-459/99, με αντικείμενο αίτηση του Conseil d'État (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie ASBL (MRAX) και État belge, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 1, παράγραφος 2, 3, παράγραφος 3, και 9, παράγραφος 2, της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964, περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16), των άρθρων 3 και 4 της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 43), των άρθρων 3 και 6 της οδηγίας 73/148/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1973, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των υπηκόων των κρατών μελών στο εσωτερικό της Κοινότητας στον τομέα της εγκαταστάσεως και της παροχής υπηρεσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 144), καθώς και του κανονισμού (ΕΚ) 2317/95 του Συμβουλίου, της 25ης Σεπτεμβρίου 1995, για καθορισμό των τρίτων χωρών οι υπήκοοι των οποίων πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών (ΕΕ L 234, σ. 1), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, N. Colneric, και S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 25 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Το άρθρο 3 της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιο-

ρισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας, το άρθρο 3 της οδηγίας 73/148/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1973, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των υπηκόων των κρατών μελών στο εσωτερικό της Κοινότητας στον τομέα της εγκαταστάσεως και της παροχής υπηρεσιών, καθώς και ο κανονισμός (ΕΚ) 2317/95 του Συμβουλίου, της 25ης Σεπτεμβρίου 1995, για καθορισμό των τρίτων χωρών οι υπήκοοι των οποίων πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών, εξεταζόμενοι υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επαναπροωθούν στα σύνορα υπήκοο τρίτης χώρας, σύζυγο υπηκόου κράτους μέλους, ο οποίος επιχειρεί να εισέλθει στην επικράτειά τους χωρίς να έχει δελτίο ταυτότητας ή ισχύον διαβατήριο ή, κατά περίπτωση, θεώρηση, αν ο εν λόγω σύζυγος μπορεί να αποδείξει την ταυτότητά του και τον συζυγικό του δεσμό και αν δεν υφίστανται στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι αποτελεί κίνδυνο για τη δημόσια τάξη, τη δημόσια ασφάλεια ή τη δημόσια υγεία κατά την έννοια των άρθρων 10 της οδηγίας 68/360 και 8 της οδηγίας 73/148.

- 2) Τα άρθρα 4 της οδηγίας 68/360 και 6 της οδηγίας 73/148 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπουν σε κράτος μέλος να αρνηθεί τη χορήγηση αδειας διαμονής ή να προβεί στην απομάκρυνση υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος είναι σε θέση να αποδείξει την ταυτότητά του και τον γάμο του με υπήκοο κράτους μέλους, με μόνο αιτιολογικό ότι εισήλθε παράνομως στην επικράτεια του οικείου κράτους μέλους.
- 3) Τα άρθρα 3 και 4, παράγραφος 3, της οδηγίας 68/360, 3 και 6 της οδηγίας 73/148 και 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964, περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να αρνηθούν τη χορήγηση αδειας διαμονής σε υπήκοο τρίτης χώρας, σύζυγο υπηκόου κράτους μέλους, ο οποίος εισήλθε παράνομως στην επικράτεια τους, ούτε να προβαίνουν στην απομάκρυνσή του από την επικράτεια, με μόνο αιτιολογικό ότι η ισχύς της θεωρήσεως εληξε πριν αυτός ζητήσει άδεια διαμονής.
- 4) Τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 9, παράγραφος 2, της οδηγίας 64/221 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αλλοδαπός σύζυγος υπηκόου κράτους μέλους έχει το δικαίωμα να υποβάλει υπό την κρίση της αρμόδιας αρχής που προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 1, απόφαση περί μη χορήγησης πρώτης αδειας διαμονής ή απόφαση περί απομακρύνσεως πριν από τη χορήγηση μιας τέτοιας αδειας, έστω και αν δεν διαθέτει έγγραφο εμφανίζον την ταυτότητα ή, υποκείμενος σε υποχρέωση θεωρήσεως, εισήλθε στην επικράτεια του κράτους μέλους χωρίς θεώρηση ή παρέμεινε εντός αυτής μετά τη λήξη ισχύος της θεωρήσεώς του.

(¹) ΕΕ C 47 της 19.2.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 2ας Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-499/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Κρατικές ενισχύσεις — Ενισχύσεις χορηγηθείσες στις επιχειρήσεις του ομίλου Magefesa — Αποφάσεις 91/1/ΕΟΚ και 1999/509/ΕΚ της Επιτροπής διατάσσουσες την ανάκτηση της ενισχύσεως — Παράλειψη εκτελέσεως»)

(2002/C 233/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-499/99, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Rozet και R. Vidal), κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωπος: R. Silva de Lapuerta), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να θεσπίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας τα μέτρα που απαιτούνται για τη συμμόρφωσή του προς τις αποφάσεις 91/1/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 20ής Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τις ενισχύσεις που η Κεντρική Κυβέρνηση και ορισμένες αυτόνομες κυβερνήσεις της Ισπανίας έχουν χορηγήσει στη Magefesa, παραγωγό οικιακών ειδών ανοξείδωτου χάλυβα και μικρών ηλεκτρικών συσκευών (ΕΕ 1991, L 5, σ. 18), και 1999/509/ΕΚ της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 1998, σχετικά με τις ενισχύσεις που χορήγησε η Ισπανία στις επιχειρήσεις του ομίλου Magefesa και στις επιχειρήσεις που τον διαδέχτηκαν (ΕΕ 1999, L 198, σ. 15), από τις οποίες προκύπτει ότι ορισμένες κρατικές ενισχύσεις που χορηγήθηκαν από την Ισπανία στον όμιλο Magefesa ήταν παράνομες και, περαιτέρω, ασύμβατες προς την κοινή αγορά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 249, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, καθώς και από τα άρθρα 2 και 3 των εν λόγω αποφάσεων, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους F. Macken, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet (εισηγητή), R. Schintgen, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 2 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Αφενός, το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να θεσπίσει τα μέτρα που απαιτούνται για τη συμμόρφωσή του προς την απόφαση 91/1/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 20ής Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τις ενισχύσεις που η Κεντρική Κυβέρνηση και ορισμένες αυτόνομες κυβερνήσεις της Ισπανίας έχουν χορηγήσει στη Magefesa, παραγωγό οικιακών ειδών ανοξείδωτου χάλυβα και μικρών ηλεκτρικών συσκευών, με την οποία κηρύχθηκαν παράνομες και ασύμβατες προς την κοινή αγορά ορισμένες ενισχύσεις χορηγηθείσες στις επιχειρήσεις Industrias Domésticas SA (Indosa), Manufacturas Gur SA (GURSA), Manufacturas

Inoxidables Gibraltar SA (MIGSA) και Cubertera del Norte SA (Cunosa), και προς την απόφαση 1999/509/ΕΚ της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 1998, σχετικά με τις ενισχύσεις που χορήγησε η Ισπανία στις επιχειρήσεις του ομίλου Magefesa και στις επιχειρήσεις που τον διαδέχτηκαν, με την οποία κηρύχθηκαν παράνομες και ασύμβατες προς την κοινή αγορά ορισμένες κρατικές ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στις επιχειρήσεις GURSA, MIGSA και Cunosa, και, αφετέρου, παραλείποντας να ανακοινώσει στην Επιτροπή εντός των ταχθεισών προθεσμιών τα μέτρα που έλαβε για την εκτέλεση της αποφάσεως 1999/509, με την οποία κηρύχθηκαν παράνομες και ασύμβατες προς την κοινή αγορά οι ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στην επιχείρηση Indosa, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 249, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, καθώς και από τα άρθρα 2 και 3 των εν λόγω αποφάσεων.

- 2) Απορρίπτει την προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά τα λοιπά.
- 3) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 79 της 18.3.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 25ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-50/00 P: **Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**⁽¹⁾

(«Αίτηση αναίρεσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 1638/98 — Κοινή οργάνωση αγορών στον τομέα των λιπαρών ουσιών — Προσφυγή ακυρώσεως — Πρόσωπο το οποίο η απόφαση αφορά ατομικά — Αποτελεσματική δικαστική προστασία — Παραδεκτό»)

(2002/C 233/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-50/00 P, **Unión de Pequeños Agricultores** (εκπρόσωποι: J. Ledesma Bartret και J. Jiménez Laiglesia y de Oñate), με αντικείμενο αίτηση αναίρεσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 23 Νοεμβρίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-173/98, **Unión de Pequeños Agricultores** κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-3357), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωπος: I. Díez Parra), υποστηριζόμενο

από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Guerra Fernández και M. Κοντού-Durande), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή), D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissechet, M. Wathelet, R. Schintgen, B. Σκουρή, και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος, εξέδωσε στις 25 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ανατρέσεως.
- 2) Καταδικάζει την *Unión de Pequeños Agricultores* στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

(¹) ΕΕ C 176 της 24.6.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 11ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-60/00 (αίτηση του *Immigration Appeal Tribunal* για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): *Mary Carpenter* κατά *Secretary of State for the Home Department* (¹)

(«Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Άρθρο 49 ΕΚ — Οδηγία 73/148/ΕΟΚ — Υπήκοος κράτους μέλους εγκατεστημένος στο κράτος αυτό και παρέχων υπηρεσίες σε πρόσωπα εγκατεστημένα σε άλλα κράτη μέλη — Δικαίωμα διαμονής στο εν λόγω κράτος του συζύγου, υπηκόου τρίτου κράτους»)

(2002/C 233/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-60/00, με αντικείμενο αίτηση του *Immigration Appeal Tribunal* (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ *Mary Carpenter* και *Secretary of State for the Home Department*, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 49 ΕΚ και της οδηγίας 73/148/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1973, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των υπηκόων των κρατών μελών στο εσωτερικό της Κοινότητας στον τομέα της εγκαταστάσεως και της παροχής υπηρεσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 144), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez

Iglesias, Πρόεδρο, N. Colneric, και S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, M. Wathelet, R. Schintgen και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 49 ΕΚ, υπό το φως του θεμελιώδους δικαιώματος σεβασμού της οικογενειακής ζωής, πρέπει να ερμηνευθεί, σε περίπτωση όπως αυτή της κυρίας δίκης, ως απαγορεύον στο κράτος μέλος καταγωγής ενός παρέχοντος υπηρεσίες, εγκατεστημένου σε αυτό και παρέχοντος υπηρεσίες σε αποδέκτες εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη, να αρνείται στη σύζυγο, υπήκοο τρίτου κράτους, του εν λόγω παρέχοντος τη διαμονή στο έδαφός του.

(¹) ΕΕ C 122 της 29.4.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 11ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-62/00 [αίτηση του *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)*, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]: *Marks & Spencer plc* κατά *Commissioners of Customs & Excise* (¹)

(«Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Εθνική νομοθετική ρύθμιση περί αναδρομικής συντομεύσεως προθεσμίας παραγραφής για την επιστροφή αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών — Συμφωνία με τις αρχές της αποτελεσματικότητας και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης»)

(2002/C 233/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-62/00, με αντικείμενο αίτηση του *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)*, (Ηνωμένο Βασίλειο), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ *Marks & Spencer plc* και *Commissioners of Customs & Excise*, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου στον τομέα της αποδόσεως του αχρεωστήτως καταβληθέντος, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και A. La Pergola (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Εθνική νομοθετική ρύθμιση που θεσπίζει, με αναδρομικό αποτέλεσμα, συντομότερη προθεσμία εντός της οποίας μπορεί να ζητηθεί η επιστροφή ποσών καταβληθέντων λόγω φόρου προστιθεμένης αξίας, όταν τούτα έχουν εισπραχθεί κατά παράβαση των διατάξεων της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, που έχουν άμεσο αποτέλεσμα, όπως εκείνες του άρθρου 11, Α, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, αντίκειται στην αρχή της αποτελεσματικότητας και στην αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

(¹) ΕΕ C 122 της 29.4.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 2ας Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-115/00 (αίτηση του Finanzgericht Münster για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Andreas Hoves Internationaler Transport-Service Sàrl κατά Finanzamt Borken (¹)

(«Οδικές μεταφορές εμπορευμάτων — Τέλη κυκλοφορίας — Κράτος μέλος ταξινομήσεως»)

(2002/C 233/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-115/00, με αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht Münster (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Internationaler Transport-Service Sàrl και Finanzamt Borken, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3118/93 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 1993, για τον καθορισμό των όρων υπό τους οποίους γίνονται δεκτοί στις εθνικές οδικές εμπορευματικές μεταφορές σε ένα κράτος μέλος μεταφορείς μη εγκατεστημένοι σε αυτό (ΕΕ L 279, σ. 1), και 5 της οδηγίας 93/89/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 1993, σχετικά με την εφαρμογή, εκ μέρους των κρατών μελών, των φόρων επί ορισμένων οχημάτων τα οποία χρησιμοποιούνται για οδική μεταφορά εμπορευμάτων, καθώς και των διοδίων και τελών χρήσεως που εισπράττονται για τη χρησιμοποίηση ορισμένων έργων υποδομής (ΕΕ L 279, σ. 32), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken, N. Colneric και S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet (εισηγητή), R. Schintgen, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 2 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3118/93 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 1993, για τον καθορισμό των όρων υπό τους οποίους γίνονται δεκτοί στις εθνικές οδικές εμπορευματικές μεταφορές σε ένα κράτος μέλος μεταφορείς μη εγκατεστημένοι σε αυτό, αντιτίθεται σε εθνικές διατάξεις του κράτους μέλους υποδοχής που έχουν ως αποτέλεσμα την είσπραξη από το κράτος αυτό τελών κυκλοφορίας για τη χρησιμοποίηση αυτοκινήτων για την οδική μεταφορά εμπορευμάτων με την αιτιολογία ότι τα αυτοκίνητα αυτά συνήθως έχουν τη βάση τους στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους υποδοχής, ενώ έχουν ταξινομηθεί στο κράτος μέλος εγκαταστάσεως και χρησιμοποιούνται στο κράτος μέλος υποδοχής για την εκτέλεση οδικών μεταφορών καμποτάζ, σύμφωνα με άδειες που εκδίδονται τακτικά από το κράτος μέλος εγκαταστάσεως.

2) Το άρθρο 5 της οδηγίας 93/89/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 1993, για την εφαρμογή, εκ μέρους των κρατών μελών, των φόρων επί ορισμένων οχημάτων τα οποία χρησιμοποιούνται για οδική μεταφορά εμπορευμάτων, καθώς και των διοδίων και τελών χρήσεως που εισπράττονται για τη χρησιμοποίηση ορισμένων έργων υποδομής, αντιτίθεται σε εθνικές διατάξεις του κράτους μέλους υποδοχής, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3118/93, που έχουν ως αποτέλεσμα την είσπραξη από το κράτος αυτό τελών κυκλοφορίας για τη χρησιμοποίηση αυτοκινήτων για οδικές μεταφορές εμπορευμάτων με την αιτιολογία ότι τα αυτοκίνητα αυτά συνήθως έχουν τη βάση τους στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους υποδοχής, ενώ τα πιο πάνω αυτοκίνητα έχουν ταξινομηθεί στο κράτος μέλος εγκαταστάσεως και έχουν καταβληθεί εντός του κράτους μέλους εγκαταστάσεως τα τέλη του άρθρου 3, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας και ενώ τα αυτοκίνητα αυτά χρησιμοποιούνται στο κράτος μέλος υποδοχής για την εκτέλεση οδικών μεταφορών καμποτάζ, σύμφωνα με άδειες που εκδίδονται τακτικά από το κράτος μέλος εγκαταστάσεως.

(¹) ΕΕ C 163 της 10.6.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 11ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-139/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 89/369/ΕΚ — Ατμοσφαιρική ρύπανση — Εγκαταστάσεις καύσεως αστικών απορριμμάτων επί της νήσου La Palma)

(2002/C 233/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη νομολογία του Δικαστηρίου)

Στην υπόθεση C-139/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. Valero Jordana) κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(εκπρόσωπος: N. Díaz Abad), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι, μη θεσπίζοντας τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει, όσον αφορά τους τρεις αποτεφρωτήρες που είναι εγκατεστημένοι στο Mazo και στο Barlovento επί της νήσου La Palma (Ισπανία), την εφαρμογή:

— του άρθρου 2 της οδηγίας 89/369/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την πρόληψη της ατμοσφαιρικής ρυπάνσεως που προκαλείται από τις νέες εγκαταστάσεις καύσεως αστικών απορριμμάτων (ΕΕ L 163, σ. 32), στον βαθμό που οι εν λόγω αποτεφρωτήρες λειτουργούν χωρίς να έχει χορηγηθεί συναφώς οποιαδήποτε άδεια,

— του άρθρου 6 της οδηγίας, στον βαθμό που, όσον αφορά τους εν λόγω αποτεφρωτήρες, οι αρμόδιες αρχές:

— δεν προέβησαν στις περιοδικές μετρήσεις των προβλεπόμενων από το ανωτέρω άρθρο παραμέτρων,

— δεν ενέκριναν εκ των προτέρων τις διαδικασίες δειγματοληψιών και μετρήσεων και δεν προσδιόρισαν τη θέση των σημείων μετρήσεως,

— δεν καθόρισαν κανένα πρόγραμμα μετρήσεων,

— του άρθρου 7 της ίδιας οδηγίας, στον βαθμό που οι εν λόγω αποτεφρωτήρες δεν είναι εξοπλισμένοι με εφεδρικούς καυστήρες, γεγονός που δεν επιτρέπει να επιτυγχάνεται η ελάχιστη θερμοκρασία καύσεως των 850 °C, ειδικότερα κατά τη θέση σε λειτουργία και κατά την παύση αυτής,

το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ανωτέρω οδηγία, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Μη θεσπίζοντας τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει, όσον αφορά τους τρεις αποτεφρωτήρες που είναι εγκατεστημένοι στο Mazo και στο Barlovento επί της νήσου La Palma (Ισπανία), την εφαρμογή:*

— *του άρθρου 6 της οδηγίας 89/369/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την πρόληψη της ατμοσφαιρικής ρυπάνσεως που προκαλείται από τις νέες εγκαταστάσεις καύσεως αστικών απορριμμάτων, στον βαθμό που, όσον αφορά τους εν λόγω αποτεφρωτήρες, οι αρμόδιες αρχές:*

— *δεν προέβησαν στις περιοδικές μετρήσεις των προβλεπόμενων από το ανωτέρω άρθρο παραμέτρων,*

— *δεν ενέκριναν εκ των προτέρων τις διαδικασίες δειγματοληψιών και μετρήσεων και δεν προσδιόρισαν τη θέση των σημείων μετρήσεως,*

— *δεν καθόρισαν κανένα πρόγραμμα μετρήσεων,*

— *του άρθρου 7 της ίδιας οδηγίας, στον βαθμό που οι εν λόγω αποτεφρωτήρες δεν είναι εξοπλισμένοι με εφεδρικούς καυστήρες, γεγονός που δεν επιτρέπει να επιτυγχάνεται η ελάχιστη θερμοκρασία καύσεως των 850 °C, ειδικότερα κατά τη θέση σε λειτουργία και κατά την παύση αυτής,*

το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ανωτέρω οδηγία.

2) *Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.*

3) *Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο ένα τρίτο των εξόδων και το Βασίλειο της Ισπανίας στα δύο τρίτα αυτών.*

(¹) ΕΕ C 192 της 8.7.2000

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 9ης Ιουλίου 2002

**στην υπόθεση C-181/00 (αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo για την έκδοση προδικαστικής απόφασης):
Flightline Ltd κατά Secretário de Estado dos Transportes e Comunicações και Transportes Aéreos Portugueses SA
(ΤΑΡ) (¹)**

[«Άρθρα 3, παράγραφος 2, και 4, παράγραφος 1, στοιχεία α' και δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 — Επιβολή υποχρεώσεων παροχής δημοσίων υπηρεσιών σε τακτικές αεροπορικές γραμμές που εξυπηρετούν περιφερειακή περιοχή — Συμβατό με τη δυνατότητα των κρατών μελών να περιορίσουν, μέχρι την 1η Απριλίου 1997, το καμποτάζ — Ερμηνεία του άρθρου 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 94/698/ΕΚ»]

(2002/C 233/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-181/00, με αντικείμενο αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo (Πορτογαλία) προς το Δικαστήριο,

κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του δικαστηρίου αυτού μεταξύ, αφενός, Flightline Ltd και, αφετέρου, Secretário de Estado dos Transportes e Comunicações και Transportes Aéreos Portugueses SA (TAP), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 3, παράγραφος 2, και 4, παράγραφος 1, στοιχεία α' και δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1992, για την πρόσβαση των κοινοτικών αερομεταφορέων σε δρομολόγια ενδοκοινοτικών αεροπορικών γραμμών (ΕΕ L 240, σ. 8), και του άρθρου 1, στοιχείο ε', της αποφάσεως 94/698/ΕΚ της Επιτροπής, της 6ης Ιουλίου 1994, σχετικά με την αύξηση κεφαλαίου, τις εγγυήσεις έναντι δανείων και τις υφιστάμενες φορολογικές απαλλαγές υπέρ της TAP (ΕΕ L 279, σ. 29), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους F. Macken (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, R. Schintgen, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodríguez, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 9 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η εκ μέρους κράτους μέλους άσκηση των εξουσιών και ευχερειών τις οποίες προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1992, για την πρόσβαση των κοινοτικών αερομεταφορέων σε δρομολόγια ενδοκοινοτικών αεροπορικών γραμμών, δεν προϋποθέτει ή δεν σημαίνει κατ' ανάγκη και παραίτηση από την ευχέρεια την οποία παρέχει στο κράτος μέλος αυτό το άρθρο 3, παράγραφος 2, του λόγω κανονισμού να περιορίζει, μέχρι την 1 Απριλίου 1997, τον ανταγωνισμό στις υπηρεσίες ενδομεταφορών μέσα στην επικράτεια του.
- 2) Σε δημόσιο διαγωνισμό τον οποίο προκήρυξε το 1995 κράτος μέλος για την ανάθεση τακτικών αεροπορικών γραμμών σε ορισμένο δρομολόγιο σύμφωνα με τις υποχρεώσεις παροχής δημοσίων υπηρεσιών που επιβάλλονται για το δρομολόγιο αυτό κατά το άρθρο 4 του κανονισμού 2408/92, μπορεί να απαιτηθεί από υποψήφιους αερομεταφορείς που κατέχουν άδεια εκμεταλλεύσεως χορηγηθείσα από άλλο κράτος μέλος η τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 3, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, υπό την επιφύλαξη ότι τα αποτελέσματα αυτού του διαγωνισμού δεν εκτείνονται πέραν της 1ης Απριλίου 1997.
- 3) Το άρθρο 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 94/698 της Επιτροπής, της 6ης Ιουλίου 1994, σχετικά με την αύξηση κεφαλαίου, τις εγγυήσεις έναντι δανείων και τις υφιστάμενες φορολογικές απαλλαγές υπέρ της TAP, που εξαρτά την έγκριση της ενισχύσεως την οποία προβλέπει από την προϋπόθεση ότι η Πορτογαλία θα τηρήσει τη δέσμευσή της να εφαρμόσει το άρθρο 4 του κανονισμού 2408/92 στις αυτόνομες περιοχές της Μαδέρας και των Αζορών το αργότερο την 1η Ιανουαρίου 1996 και να δημοσιεύσει τις υποχρεώσεις παροχής δημοσίων υπηρεσιών για τα εν λόγω δρομολόγια, δεν εμποδίζει αυτό το κράτος μέλος να ασκήσει την ευχέρεια την οποία παρέχει το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

(1) ΕΕ C 192 της 8.7.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 11ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-210/00 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG κατά Hauptzollamt Hamburg-Jonas⁽¹⁾

[«Γεωργία — Επιστροφές κατά την εξαγωγή — Ανακριβής δήλωση — Κύρωση — Κύρος του άρθρου 11, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3665/87, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2945/94 — Έννοια της “ανωτέρας βίας”»]

(2002/C 233/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-210/00, με αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG και Hauptzollamt Hamburg-Jonas, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του άρθρου 11, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3665/87 της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1987, για κοινές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των επιστροφών κατά την εξαγωγή για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 351, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2945/94 της Επιτροπής, της 2ας Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 310, σ. 57), και ως προς την ερμηνεία της έννοιας «ανωτέρα βία» του άρθρου 11, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, του ίδιου αυτού κανονισμού, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, A. La Pergola και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Από την εξέταση του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θίξουν το κύρος του άρθρου 11, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3665/87 της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1987, για κοινές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των επιστροφών κατά την εξαγωγή για τα γεωργικά προϊόντα, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2945/94 της Επιτροπής, της 2ας Δεκεμβρίου 1994, καθόσον προβλέπει την επιβολή κυρώσεως ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία ο εξαγωγέας έχει ζητήσει χωρίς υπαιτιότητά του μεγαλύτερη επιστροφή κατά την εξαγωγή από την οφειλόμενη.
- 2) Το άρθρο 11, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 3665/87 πρέπει να ερμηνευθεί

υπό την έννοια ότι δεν αποτελεί περίπτωση ανωτέρας βίας η περίπτωση κατά την οποία ο εξαγωγέας υποβάλλει καλοπίστως, βασιζόμενος σε ψευδή στοιχεία του παραγωγού των εξαγόμενων εμπορευμάτων, αίτηση χορηγήσεως επιστροφών κατά την εξαγωγή, εφόσον ο εξαγωγέας δεν μπορούσε να διαπιστώσει ότι τα στοιχεία αυτά ήταν ψευδή ή μπορούσε να το διαπιστώσει μόνον κατόπιν ελέγχων στο εργοστάσιο παραγωγής. Το πταίσμα ή το σφάλμα του αντισυμβαλλομένου εντάσσεται στον συνήθη εμπορικό κίνδυνο και δεν μπορεί να θεωρηθεί απρόβλεπτο στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών, ο δε εξαγωγέας διαθέτει διάφορα μέσα προκειμένου να προστατευθεί από τέτοια πταίσματα ή σφάλματα.

(¹) ΕΕ C 233 της 12.8.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 11ης Ιουνίου 2002

στην υπόθεση C-294/00 (αίτηση του Oberster Gerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Deutsche Paracelsus Schulen für Naturheilverfahren GmbH κατά Kurt Gräbner (¹)

(«Ελευθερία εγκαταστάσεως — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 92/51/ΕΟΚ — Εθνική νομοθετική ρύθμιση που επιφυλάσσει την άσκηση ιατρικών δραστηριοτήτων, περιλαμβανομένης της δραστηριότητας του Heilpraktiker, στη Γερμανία, στους διπλωματούχους ιατρούς — Εθνική νομοθετική ρύθμιση που επιφυλάσσει την εκπαίδευση για την άσκηση ιατρικών δραστηριοτήτων σε ορισμένους οργανισμούς και απαγορεύει τη διαφήμιση της εκπαίδευσής αυτού του είδους»)

(2002/C 233/13)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση-η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-294/00, με αντικείμενο αίτηση του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Deutsche Paracelsus Schulen für Naturheilverfahren GmbH και Kurt Gräbner, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 52 και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 43 ΕΚ και 49 ΕΚ) καθώς και της οδηγίας

92/51/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, σχετικά με ένα δεύτερο γενικό σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής εκπαίδευσης, το οποίο συμπληρώνει την οδηγία 89/48/ΕΟΚ (ΕΕ L 209, σ. 25), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και A. La Pergola (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Το κοινοτικό δίκαιο, ως έχει επί του παρόντος, δεν περιέχει διάταξη που να απαγορεύει σε κράτος μέλος να επιφυλάσσει την άσκηση δραστηριότητας όπως εκείνη του Heilpraktiker υπό την έννοια της γερμανικής νομοθεσίας στους διπλωματούχους ιατρούς.

2) Δεν αντίκειται στα άρθρα 52 και 59 της Συνθήκης

— η απαγόρευση, εκ μέρους κράτους μέλους που απαγορεύει εντός αυτού την άσκηση της ασκήσεως της δραστηριότητας του Heilpraktiker υπό την έννοια της γερμανικής νομοθεσίας από μη διπλωματούχους ιατρούς, της παροχής εντός αυτού εκπαίδευσής για την άσκηση αυτής της δραστηριότητας από οργανισμούς που δεν έχουν συνάψει σχετικές συμβάσεις, υπό τον όρον ότι αυτή η απαγόρευση εφαρμόζεται κατά τρόπο που αφορά μόνον την πρακτική οργάνωση αυτής της εκπαίδευσής τη δυνάμενη να δημιουργήσει σύγχυση στο κοινό ως προς το εάν το επάγγελμα του Heilpraktiker μπορεί νομίμως να ασκηθεί εντός του κράτους μέλους όπου παρέχεται η εκπαίδευση·

— η απαγόρευση, εκ μέρους κράτους μέλους που απαγορεύει εντός αυτού την άσκηση της δραστηριότητας του Heilpraktiker από μη διπλωματούχους ιατρούς, καθώς και την παροχή εκπαίδευσής για την άσκηση της δραστηριότητας του Heilpraktiker, επίσης της διαφήμισης της εντός αυτού παρεχόμενης εκπαίδευσής αν η διαφήμιση αφορά την οργάνωση της εκπαίδευσής που απαγορεύεται σε αυτό το κράτος μέλος κατά τρόπο σύμφωνο με τη Συνθήκη.

Ωστόσο, αντίκειται στο άρθρο 59 της Συνθήκης η απαγόρευση, εκ μέρους κράτους μέλους που απαγορεύει εντός αυτού την άσκηση του επαγγέλματος του Heilpraktiker, καθώς και την παροχή εκπαίδευσής για την άσκηση της δραστηριότητας του Heilpraktiker, επίσης της διαφήμισης της παρεχόμενης σε άλλο κράτος μέλος εκπαίδευσής αυτού του είδους, όταν η διαφήμιση διευκρινίζει τον τόπο παροχής της εκπαίδευσής και επισημαίνει ότι το επάγγελμα του Heilpraktiker δεν μπορεί να ασκηθεί στο πρώτο κράτος μέλος.

(¹) ΕΕ C 258 της 7.10.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 13ης Ιουνίου 2002

στην υπόθεση C-353/00 (αίτηση του VAT and Duties Tribunal, Manchester, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): **Keeping Newcastle Warm Limited κατά Commissioners of Customs & Excise** ⁽¹⁾

(«Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Άρθρο 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α' — Βάση επιβολής του φόρου — Αντιπαροχή για τις παραδόσεις αγαθών ή τις παροχές υπηρεσιών — Επιδότηση»)

(2002/C 233/14)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-353/00, με αντικείμενο αίτηση του VAT and Duties Tribunal, Manchester (Ηνωμένο Βασίλειο), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Keeping Newcastle Warm Limited και Commissioners of Customs & Excise, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από την F. Macken, πρόεδρο τμήματος, και τους C. Gulmann (εισηγητή) και J.-P. Puissochet, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 13 Ιουνίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ένα ποσό όπως το καταβαλλόμενο στην υπόθεση της κύριας δίκης αποτελεί τμήμα της αντιπαροχής για την παροχή υπηρεσιών και περιλαμβάνεται στη βάση επιβολής του φόρου προστιθεμένης αξίας επί της οικείας πράξεως.

(1) ΕΕ C 335 της 25.11.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 4ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-173/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 1999/20/ΕΚ — Παράλειψη εμπροθέσμης μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη»)

(2002/C 233/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Στην υπόθεση C-173/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Μ. Κοντού-Durande) κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: Ν. Τσίρος και Ν. Δαφνίου), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για να συμμορφωθεί με την οδηγία 1999/20/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για την τροποποίηση των οδηγιών 70/524/ΕΟΚ περί των προσθέτων υλών στη διατροφή των ζώων, 82/471/ΕΟΚ σχετικά με ορισμένα προϊόντα τα οποία χρησιμοποιούνται στη διατροφή των ζώων, 95/53/ΕΚ για τον καθορισμό των αρχών οργάνωσης των επισήμων ελέγχων στον τομέα της διατροφής των ζώων και 95/69/ΕΚ για τη θέσπιση των όρων και των κανόνων που εφαρμόζονται κατά την έγκριση και την εγγραφή ορισμένων εγκαταστάσεων και ενδιάμεσων του τομέα της διατροφής των ζώων (ΕΕ L 80, σ. 20), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ και την οδηγία αυτή, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους S. von Bahr, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Α. Tizzano, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 4 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ελληνική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 1999/20/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για την τροποποίηση των οδηγιών 70/524/ΕΟΚ περί των προσθέτων υλών στη διατροφή των ζώων, 82/471/ΕΟΚ σχετικά με ορισμένα προϊόντα τα οποία χρησιμοποιούνται στη διατροφή των ζώων, 95/53/ΕΚ για τον καθορισμό των αρχών οργάνωσης των επισήμων ελέγχων στον τομέα της διατροφής των ζώων και 95/69/ΕΚ για τη θέσπιση των όρων και των κανόνων που εφαρμόζονται κατά την έγκριση και την εγγραφή ορισμένων εγκαταστάσεων και ενδιάμεσων του τομέα της διατροφής των ζώων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

2) *Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.*

(¹) ΕΕ C 212 της 28.7.2001.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 2ας Μαΐου 2002

στην υπόθεση C-129/01 (αίτηση του Tribunale di Bologna για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): *Condominio Facchini Orsini κατά Kone Ascensori SpA* (¹)

(*Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης — Απαράδεκτη*)

(2002/C 233/16)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(*Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου*)

Στην υπόθεση C-129/01, με αντικείμενο αίτηση του Tribunale di Bologna (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Condominio Facchini Orsini και Kone Ascensori SpA, που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 2, στοιχείο β', της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ L 95, σ. 29), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους F. Macken, πρόεδρο τμήματος, N. Colneric, C. Gulmann, J.-P. Puissochet και B. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischö, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 2 Μαΐου 2002, διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Bologna με διάταξη της 20ής Φεβρουαρίου 2001 είναι απαράδεκτη.

(¹) ΕΕ C 173 της 16.6.2001.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δύετο τμήμα)

της 18ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση C-136/01 P: *Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi Snc* κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας (¹)

(*«Αναίρεση — Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Πλημύρα — Έμφραξη σχετού λυμάτων — Προθεσμία παραγραφής — Μη διακοπή της παραγραφής»*)

(2002/C 233/17)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(*Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»*)

Στην υπόθεση C-136/01 P, *Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi Snc*, με έδρα την Ispra (Ιταλία) (εκπρόσωπος: F. Venuti), με αντικείμενο αίτηση αναίρεσεως που ασκήθηκε κατά της απόφασης που εξέδωσε στις 17 Ιανουαρίου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δύετο τμήμα) στην υπόθεση T-124/99, *Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi* κατά ΕΚΑΕ (Συλλογή 2001, σ. II-53), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της απόφασης αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενεργείας, εκπροσωπούμενη από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: H. M. H. Spreyart και P. Stancanelli), το Δικαστήριο (δύετο τμήμα), συγκείμενο από τους N. Colneric (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και B. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 18 Ιουλίου 2002 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσεως.*

2) *Καταδικάζει την Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi Snc στα δικαστικά έξοδα.*

(¹) ΕΕ C 150 της 19.5.2001.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πρώτο τμήμα)

της 14 Ιουνίου 2002

στην υπόθεση C-248/01 (αίτηση του Landesgericht Feldkirch για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
Hermann Pfanner Getränke GmbH κ.λπ. Getränkebetrieb GmbH κ.λπ. ⁽¹⁾

(Άρθρο 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας — Προδικαστική παραπομπή — Δημοσίευση του ετησίου λογαριασμού και της εκθέσεως διαχειρίσεως — Τήρηση του εμπορικού μητρώου και του μητρώου εταιριών — Αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου)

(2002/C 233/18)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευτεί στη «Συλλογή της νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-248/01, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Landesgericht Feldkirch (Αυστρία) προς το Δικαστήριο για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ και στο πλαίσιο προσφυγών που άσκησαν ενώπιον του Landesgericht οι Hermann Pfanner Getränke GmbH κ.λπ., ως προς την ισχύ και την ερμηνεία της Πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιριών, κατά την έννοια του άρθρου 58, παράγραφος 2, της Συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων, με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες, και της Τετάρτης οδηγίας 78/660/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1978, βασιζομένης στο άρθρο 54, παράγραφος 3, περίπτωση ζ', της Συνθήκης, περί των ετησίων λογαριασμών εταιριών ορισμένων μορφών (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/002, σ. 17), το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή δικαστή) και A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε, στις 14 Ιουνίου 2002, διάταξη με το εξής διατακτικό:

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι προδήλως αναρμόδιο να απαντήσει στα ερωτήματα που του υπέβαλε το Landesgericht Feldkirch με την από 22 Ιουνίου διάταξή του.

⁽¹⁾ ΕΕ C 289 της 13.10.2001.

Αγωγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά των Chubb Insurance Company of Europe SA, Commercial General Norwich Union και Royal Sun Alliance Belgium, που ασκήθηκε στις 29 Μαΐου 2002

(Υπόθεση C-199/02)

(2002/C 233/19)

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους D. Petersheim και O. Caisou-Rousseau, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 29 Μαΐου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά των Chubb Insurance Company of Europe SA, Commercial General Norwich Union και Royal Sun Alliance Belgium.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να καταδικάσει τις εναγόμενες να αποδώσουν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τα έξοδα επισκευής των ζημιών που προκλήθηκαν στις πλάκες από Alucobond κατά την καταιγίδα της 26ης Δεκεμβρίου 1999, ήτοι 1 194 378,43 ευρώ και τους σχετικούς τόκους υπερημερίας·
2. να καταδικάσει την Chubb να αποδώσει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τα έξοδα πραγματογνωμοσύνης, ήτοι 2 200,64 ευρώ και τους σχετικούς τόκους υπερημερίας·
3. να καταδικάσει τις εναγόμενες στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η αγωγή ασκείται βάσει ρήτρας διαιτησίας. Το ενάγον φρονεί ότι οι εναγόμενες ασφαλιστικές εταιρίες κακώς επικαλούνται ρήτρα απαλλαγής του ασφαλιστού από της ευθύνης περιεχόμενη στις γενικούς συμπληρωματικούς όρους του ασφαλιστηρίου τους σχετικούς με τους κινδύνους «καταιγίδα και χαλάζι».

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, με διάταξη της 27ης Ιουνίου 2002 στην υπόθεση Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd κατά Commissioners of Customs and Excise

(Υπόθεση C-255/02)

(2002/C 233/20)

Με διάταξη της 27ης Ιουνίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις

11 Ιουλίου 2002, το VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ, αφενός, Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd και, αφετέρου, Commissioners of Customs and Excise, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. (α) Υπό τις υπό κρίση περιστάσεις, μπορούν οι συμβάσεις:
 - (i) τις οποίες συνήψε έκαστος από τους μετέχοντες στο σύστημα φοροαποφυγής με αποκλειστική πρόθεση την απόκτηση φορολογικού πλεονεκτήματος και
 - (ii) οι οποίες δεν έχουν αυτοτελή επιχειρηματικό σκοπό

να χαρακτηρισθούν από πλευράς ΦΠΑ ως παραδόσεις αγαθών ή παροχές υπηρεσιών στις οποίες προέβησαν οι μετέχοντες στο σύστημα στο πλαίσιο των οικονομικών τους δραστηριοτήτων;
 - (β) Υπό τις υπό κρίση περιστάσεις, ποιοι παράγοντες πρέπει να εξετασθούν προκειμένου να προσδιοριστεί η ταυτότητα των αποδεκτών των παραδόσεων αγαθών ή παροχών υπηρεσιών στις οποίες προέβησαν οι ανεξάρτητοι κατασκευαστές;
2. Έχει η αρχή της καταχρήσεως δικαιώματος, την οποία διατύπωσε το Δικαστήριο, ως συνέπεια ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να προβάλουν τις αξιώσεις τους προς αναζήτηση του φόρου επί των εισροών ή προς απαλλαγή από αυτόν οι οποίες απορρέουν από τις υπό κρίση συμβάσεις;

Αίτηση αναιρέσεως της Bactria Industriehygiene-Service GmbH που υποβλήθηκε στις 12 Ιουλίου 2002 κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) της 29ης Απριλίου 2002 στην υπόθεση T-339/00 ⁽¹⁾, Bactria Industriehygiene-Service GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-258/02 P)

(2002/C 233/21)

Η εταιρία Bactria Industriehygiene-Service GmbH, με έδρα το Kirchheimbolanden (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Koen Van Maldegem και Claudio Mereu, υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Ιουλίου 2002 αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως της 29ης Απριλίου 2002, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των

Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-339/00, Bactria Industriehygiene-Service GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κηρύξει την παρούσα αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή και βάσιμη·
- να αναιρέσει τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Απριλίου 2002 στην υπόθεση T-339/00·
- να αναγνωρίσει ότι η αναιρεσείουσα νομιμοποιείται βάσει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ να ζητήσει την ακύρωση του κανονισμού 1896/2000/ΕΚ ⁽²⁾·
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για να εκδικασθεί κατ' ουσίαν·
- να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της δίκης ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη πρέπει να αναιρεθεί δεδομένου ότι εκδόθηκε κατόπιν υπέρ το δέον στενής ερμηνείας του άρθρου 230 ΕΚ η οποία, διατείνεται η αναιρεσείουσα, δεν ισχύει πια μετά το νέο κριτήριο ενεργητικής νομιμοποίησης που καθιέρωσε το Πρωτοδικείο με την πρόσφατη απόφασή του στην υπόθεση T-177/01, *Jégo-Quérel et Cia SA* κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά την αναιρεσείουσα, η προσφυγή της είναι σαφώς παραδεκτή βάσει του νέου αυτού κριτηρίου, καθόσον ο επίμαχος κανονισμός περιορίζει και οριστικά και άμεσα την προστασία των δεδομένων της και τα δικαιώματά της ιδιοκτησίας και η αναιρεσείουσα δεν διαθέτει ένδικο βοήθημα που θα μπορούσε να ασκήσει ενώπιον άλλου δικαστικού οργάνου για να προστατεύσει τα δικαιώματά της.

Περαιτέρω, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι, ακόμα και αν δεν εφαρμοστεί το νέο κριτήριο, η νομική εκτίμηση του Πρωτοδικείου, το οποίο συνήγαγε ότι ο επίμαχος κανονισμός δεν αφορά ατομικά την αναιρεσείουσα, είναι αντιφατική, φέρει ανεπαρκή αιτιολογία, βασίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του σχετικού νομικού πλαισίου και δεν στοιχεί με την κρατούσα νομολογία ως προς το ποιους μια πράξη αφορά ατομικά.

⁽¹⁾ ΕΕ C 4 της 6.1.2001, σ. 9.

⁽²⁾ Της Επιτροπής, της 7ης Σεπτεμβρίου 2000, για την πρώτη φάση του προγράμματος που περιλαμβάνεται στο άρθρο 16, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/8/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τα βιοκτόνα (κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ) (ΕΕ L 228 της 8.9.2000, σ. 6).

Αίτηση αναιρέσεως που άσκησε στις 17 Ιουλίου 2002 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 3 Μαΐου 2002 το πρώτο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-177/01, όπου διάδικοι ήταν ο Jégo-Quéré & Cie SA και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-263/02 P)

(2002/C 233/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εκπροσωπούμενη από τους Th. van Rijn και A. Borges, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 17 Ιουλίου 2002 αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 3 Μαΐου 2002 το πρώτο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-177/01, όπου διάδικοι ήταν ο Jégo-Quéré & Cie SA και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 3 Μαΐου 2002 στην υπόθεση T-177/01·
- αποφαινόμενο το ίδιο επί της παρούσας υποθέσεως να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού 1162/2001⁽¹⁾ ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου·
- να καταδικάσει την πρωτοδικώς προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή προβάλλει δύο λόγους προς στήριξη της αναίρέσεώς της.

Πρώτος λόγος αναίρέσεως: παραβίαση του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, καθόσον η υπόθεση έπρεπε να παραπεμφθεί στην ολομέλεια του Πρωτοδικείου.

Κατά το άρθρο 14, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου μπορεί μια υπόθεση να παραπεμφθεί στην ολομέλεια στην περίπτωση που η νομική δυσκολία ή η σημασία της υποθέσεως ή ειδικές περιστάσεις το επιβάλλουν. Στην προκειμένη περίπτωση το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε επί σημαντικού ζητήματος ανατρέποντας μια από μακρού παγιωμένη νομολογία του Δικαστηρίου. Η μη παραπομπή στην ολομέλεια απορρέει από προφανή πλάνη εκτιμήσεως δυνάμενη να να αποτελέσει λόγο αναίρέσεως της αποφάσεως αυτής εκ μέρους του Δικαστηρίου.

Δεύτερος λόγος αναίρέσεως: παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, καθόσον το Πρωτοδικείο ερμήνευσε την έννοια «το αφορούν ατομικά» του άρθρου 230, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚ κατά τρόπο ερχόμενο σε αντίθεση με το σύστημα παροχής ενδίκου προστασίας που θεσπίζει η Συνθήκη.

Σύμφωνα με το νέο κριτήριο που διατύπωσε το Πρωτοδικείο μπορεί να θεωρηθεί ότι μια γενικής ισχύος διάταξη του κοινοτικού δικαίου αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο αφορά άμεσα, αν η συγκεκριμένη διάταξη επηρεάζει κατά τρόπο σαφή και ενεστώτα τη νομική του κατάσταση περιορίζοντας τα δικαιώματά του ή επιβάλλοντάς του υποχρεώσεις.

Το κριτήριο αυτό είναι αντίθετο προς το σύστημα παροχής ενδίκου προστασίας που προβλέπει η Συνθήκη. Το σύστημα αυτό είναι πλήρες και προβλέπει μέσα παροχής ενδίκου προστασίας και διαδικασίες δια των οποίων ανατίθεται στο Δικαστήριο ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων των οργάνων. Τα φυσικά και νομικά πρόσωπα απολαύουν προστασίας κατά της επ' αυτών εφαρμογής πράξεων γενικής ισχύος τις οποίες αδυνατούν να προσβάλουν απευθείας ενώπιον του Δικαστηρίου, λόγω των περιοριστικών προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 230 της Συνθήκης: τα μέσα παροχής ενδίκου προστασίας που έχει στη διάθεσή του ένας ιδιώτης είναι εκείνα της έμμεσης προσφυγής, που συνίσταται, στην αμφισβήτηση του κύρους της συγκεκριμένης διατάξεως στο πλαίσιο προσφυγής κατά μέτρου εφαρμογής αυτής της διατάξεως (άρθρο 241), της αγωγής αποζημιώσεως (άρθρα 235 και 288) ή ακόμα της προδικαστικής παραπομπής (άρθρο 234).

Εξάλλου, το Πρωτοδικείο περιπίπτει σε πλάνη περί το δίκαιο συγχέοντας το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής, δικαίωμα το οποίο πράγματι αναγνωρίζεται και τυγχάνει προστασίας, με ένα γενικό δικαίωμα ευθείας προσφυγής των ιδιωτών στο πλαίσιο διαφορών που έχουν ως αντικείμενο την ακύρωση πράξεων γενικής ισχύος. Ούτε στη νομολογία του Δικαστηρίου ούτε στη νομολογία του δικαστηρίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων εξομοιώνονται οι έννοιες «αποτελεσματική προσφυγή» και «ευθεία προσφυγή». Συνεπώς, δεν είναι ακριβές ότι τα μέσα παροχής ένδικης προστασίας που έχουν στη διάθεσή τους οι ιδιώτες κατά διατάξεων γενικής ισχύος δεν μπορούν πλέον να θεωρούνται, υπό το πρίσμα των άρθρων 6 και 13 της συμβάσεως περί δικαιωμάτων του ανθρώπου και του άρθρου 47 του χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων, ως διασφαλίζοντα στους πολίτες δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής. Εξάλλου, ούτε από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών προκύπτει μια τέτοια εξομοίωση. Στα περισσότερα κράτη μέλη το δικαίωμα ευθείας προσφυγής των ιδιωτών με σκοπό την ακύρωση πράξεως γενικής ισχύος υπόκειται σε ποικίλους περιορισμούς.

Δεν είναι ορθή η κρίση του Πρωτοδικείου ότι προκειμένου περί κανονισμού τυγχάνοντος απευθείας εφαρμογής και αμέσου αποτελέσματος, δεν υφίσταται δυνατότητα προσφυγής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων παρά μόνο κατά παράβαση του νόμου εκ μέρους του προσφεύγοντος και ότι δεν μπορεί να ζητείται από τους ιδιώτες να παραβούν τον νόμο προκειμένου να αποκτήσουν πρόσβαση στη δικαιοσύνη. Αυτό εντούτοις συμβαίνει σε αρκετές εθνικές έννομες τάξεις.

Συνεπώς, οι επικριτικές διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου ως προς τον μη αποτελεσματικό χαρακτήρα των μέσων ενδίκου προστασίας που παρέχει η κοινοτική έννομη τάξη στους ιδιώτες είναι νομικώς αβάσιμες.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1162/2001 της Επιτροπής, της 14ης Ιουνίου 2001, για θέσπιση μέτρων αποκατάστασης του αποθέματος μπακαλιάρου 'Merluccius merluccius' στις υποπεριοχές CIEM III, IV, V, VI και VII και στις διαιρέσεις CIEM VIII a, b, d και e καθώς και συναφών όρων για τον έλεγχο δραστηριοτήτων αλιευτικών σκαφών (ΕΕ L 159, σ. 4).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal d'instance de Vienne με απόφαση της 5ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση SA Cofinoga Merignac κατά Sylvain Sachithanathan

(Υπόθεση C-264/02)

(2002/C 233/23)

Με απόφαση της 5ης Ιουλίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Ιουλίου 2002, το Tribunal d'instance de Vienne, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Cofinoga Merignac και Sylvain Sachithanathan, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

Το Tribunal d'instance de Vienne ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί των εξής ερωτημάτων:

- Έχουν οι οδηγίες του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1986 (87/102/ΕΟΚ) (¹) και της 22ας Φεβρουαρίου 1990 (90/88/ΕΚ) (²) την έννοια ότι επιβάλλουν στον εθνικό δικαστή την υποχρέωση να ερμηνεύει το εθνικό δίκαιο κατά τρόπο που επιβάλλει στους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς να θέτουν εγγράφως υπόψη του δανειολήπτη-καταναλωτή το ισχύον συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο, πριν από κάθε ανανέωση ανανέωσης συμβάσεως δανείου τμηματικώς παρεχόμενου και με επιτόκιο κυμαινόμενο;
- Έχουν οι ανωτέρω οδηγίες την έννοια ότι επιβάλλουν στον εθνικό δικαστή να ερμηνεύει το εθνικό δίκαιο κατά τρόπο που επιβάλλει στους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς να θέτουν υπόψη του εν λόγω καταναλωτή τη ρήτρα διακυμάνσεως του προαναφερθέντος συνολικού ετήσιου πραγματικού επιτοκίου, πριν από κάθε ανανέωση τέτοιας συμβάσεως;
- Έχουν οι εν λόγω οδηγίες την έννοια ότι κατευθύνουν τον δικαστή σε μια ερμηνεία του εθνικού του δικαίου υπό την έννοια ότι του παρέχει αυτό την ευχέρεια να δέχεται λόγο αντλούμενο από τον παράνομο χαρακτήρα της συνάψεως ή της ανανέωσης συμβάσεως καταναλωτικού δανείου, όπως είναι η παράλειψη μνείας του συνολικού πραγματικού ετήσιου επιτοκίου, είτε προβάλλει τον λόγο αυτό ο καταναλωτής είτε αυτεπαγγέλτως, άνευ χρονικού περιορισμού, στο πλαίσιο της διαφοράς η οποία προέκυψε από αγωγή επί πληρωμή που άσκησε ο χορηγήσας το δάνειο φορέας;

— Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, έχουν οι εν λόγω οδηγίες την έννοια ότι κατευθύνουν τον δικαστή σε μια ερμηνεία του εθνικού του δικαίου υπό την έννοια ότι του παρέχει αυτό την ευχέρεια να μην εφαρμόζει διάταξη του εθνικού του δικαίου που δεν επιτρέπει στον καταναλωτή να προβάλλει ή στον δικαστή να δεχθεί αυτεπαγγέλτως λόγο αντλούμενο από τον παράνομο χαρακτήρα της συνάψεως ή της ανανέωσης συμβάσεως καταναλωτικού δανείου, μετά τη λήξη μιας αποκλίνουσας από το κοινό δίκαιο προθεσμίας, καθόσον θα αποτελούσε εξαιρετικό περιορισμό του δικαιώματος του καταναλωτή να ζητεί ένδικο προστασία και θα περιόριζε την αποτελεσματικότητα της παρεχόμενης σ' αυτόν προστασίας;

(¹) Οδηγία 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που διέπουν την καταναλωτική πίστη (ΕΕ L 42, σ. 48).

(²) Οδηγία 90/88/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 22ας Φεβρουαρίου 1990 για την τροποποίηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που διέπουν την καταναλωτική πίστη (ΕΕ L 61 της 10.3.1990, σ. 14).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Corte Suprema di Cassazione (ολομέλεια των πολιτικών τμημάτων) με διάταξη της 11ης Απριλίου 2002, στο πλαίσιο της υποθέσεως Frahuil SA κατά Assitalia SpA

(Υπόθεση C-265/02)

(2002/C 233/24)

Με διάταξη της 11ης Απριλίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Ιουλίου 2002, το Corte Suprema di Cassazione (ολομέλεια των πολιτικών τμημάτων) υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της υποθέσεως Frahuil SA κατά Assitalia SpA το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Ερωτάται αν το άρθρο 5, περίπτωση 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, σχετικά με την Προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982, σχετικά με την Προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989, σχετικά με την Προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, και τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με την Προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας, έχει την έννοια ότι εμπίπτει στον ορισμό της 'διαφοράς εκ συμβάσεως' η παροχή, στα πλαίσια της οποίας ο εγγυητής, έχοντας καταβάλει τους δασμούς δυνάμει συμβάσεως εγγυήσεως που συνήψε με τον εκτελωνιστή, προσφεύγει ενώπιον των δικαστηρίων, υποκαθιστάμενος στην Amministrazione finanziaria και ασκώντας το δικαίωμα αναγωγής έναντι του τρίτου οφειλέτη, κυρίου του εισαχθέντος εμπορεύματος και παραμένοντος τρίτου ως προς τη σύμβαση εγγυήσεως, αιτούμενος την εκπλήρωση της παροχής».

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 25 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση C-274/02)

(2002/C 233/25)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους D. Booss και G. Berscheid, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 25 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεωρώντας τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση της απόφασης του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 13ης Δεκεμβρίου 2001 στην υπόθεση C-1/00 ⁽¹⁾, με την οποία κρίθηκε ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 228 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, καθόσον αρνήθηκε να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή της προς την απόφαση 98/256/EK του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1998, σχετικά με επείγοντα μέτρα για προστασία από την σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια των βοοειδών και σχετικά με την τροποποίηση της απόφασης 94/474/EK και την κατάργηση της απόφασης 96/239/EK ⁽²⁾, όπως έχει υπό την απόφαση 98/692/EK της Επιτροπής, της 25ης Νοεμβρίου 1998 ⁽³⁾, και ειδικότερα προς το άρθρο της 6 και το παράρτημά της III, καθώς και προς την απόφαση 1999/514/EK της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1999 ⁽⁴⁾, για τον καθορισμό της ημερομηνίας κατά την οποία μπορεί να αρχίσει η αποστολή από το Ηνωμένο Βασίλειο προϊόντων που προέρχονται από βοοειδή σύμφωνα με το εξαγωγικό καθεστώς με χρονολογική βάση δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 5, της απόφασης 98/256, και ειδικότερα προς το άρθρο της 1, και ιδίως καθόσον αρνήθηκε να επιτρέψει την εμπορία στην επικράτεια της, μετά τις 30 Δεκεμβρίου 1999, των προϊόντων με σωστό σήμα ή επισήμανση που υπέκειντο στο ως άνω καθεστώς κατά παράβαση των δύο αυτών αποφάσεων και ειδικότερα των προπαρατεθεισών διατάξεών τους,
- να υποχρεώσει τη Γαλλική Δημοκρατία να καταβάλει στην Επιτροπή, στον λογαριασμό «ίδιοι πόροι της ΕΚ», χρηματική ποινή 158 250 ευρώ για κάθε ημέρα υπερημερίας ως προς την εκτέλεση των αναγκαίων μέτρων για να συμμορφωθεί προς την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-1/00, από την ημέρα δημοσίευσής της προπαρατεθεισών αποφάσεων,
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Μέλος να επανρθώσει. Ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται διατάξεις ή καταστάσεις της εσωτερικής του έννομης τάξης για

να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να εξαρτά την εκτέλεση της απόφασης από οποιεσδήποτε προϋποθέσεις. Η αποστολή που ανατέθηκε στη γαλλική υπηρεσία για την υγειονομική ασφάλεια των τροφίμων (AFSSA), ήτοι η εκπόνηση μελέτης σχετικά με τα προϊόντα DBES (εξαγωγικό καθεστώς με χρονολογική βάση, EKXB) είναι συγκρίσιμα με τα γαλλικά προϊόντα, καταλήγει σε αμφισβήτηση της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου. Το επιχείρημα σχετικά με την πολυπλοκότητα της απόφασης της 13ης Δεκεμβρίου 2001 ουδόλως μπορεί να δικαιολογήσει οποιαδήποτε καθυστέρηση στην εκτέλεσή της· περαιτέρω, η εν λόγω απόφαση καταλήγει σε ένα πολύ σαφές διατακτικό, ήτοι την υποχρέωση της Γαλλικής Δημοκρατίας να δέχεται στην επικράτεια της την εμπορία προϊόντων DBES με σωστό σήμα ή επισήμανση.

Επικουρικώς: ένα κράτος μέλος δεν μπορεί λυσιτελώς να επικαλείται το παράνομο των αποφάσεων των οποίων είναι αποδέκτης ως μέσο άμυνας έναντι προσφυγής λόγω παραβάσεως στηριζομένης στη μη εκτέλεση των αποφάσεων αυτών, ούτε στο πλαίσιο διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ ούτε, κατά μείζονα λόγο, στο πλαίσιο διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 228 ΕΚ.

Όσον αφορά το ποσό της χρηματικής ποινής, η Επιτροπή παραπέμπει στις ανακοινώσεις της 21ης Αυγούστου 1996 ⁽⁵⁾ και της 28ης Φεβρουαρίου 1997 ⁽⁶⁾ και εφαρμόζει στο βασικό ποσό των 500 ευρώ συντελεστή 15 (μέγιστος δυνατός: 20) ως προς τη σπουδαιότητα της παραβάσεως, συντελεστή 1 (μέγιστος δυνατός: 3) ως προς τη διάρκεια, και συντελεστή 21.1 ως προς την ικανότητα καταβολής της ποινής εκ μέρους τη Γαλλίας.

⁽¹⁾ Συλλογή 2001, σ. I-9989.

⁽²⁾ ΕΕ L 113 της 15.4.1998, σ. 33.

⁽³⁾ ΕΕ L 328 της 4.12.1998, σ. 35.

⁽⁴⁾ ΕΕ L 195 της 28.7.1999, σ. 42.

⁽⁵⁾ ΕΕ C 242, σ. 6.

⁽⁶⁾ ΕΕ C 063, σ. 2.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), με διάταξη της 5ης Ιουλίου 2002 στην υπόθεση Andrew Owusu κατά 1) N. B. Jackson (επαγγελματική επωνυμία: Villa Holidays Bal-Inn Villas), 2) Mammee Bay Resorts Ltd, 3) Mammee Bay Club Ltd, 4) The Enchanted Garden Resorts & Spa Ltd, 5) Consulting Services Ltd, 6) Town & Country Resorts Ltd

(Υπόθεση C-281/02)

(2002/C 233/26)

Με διάταξη της 5ης Ιουλίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις

31 Ιουλίου 2002, το Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Andrew Owusu και 1) N. B. Jackson (επαγγελματική επωνυμία: Villa Holidays Ball-Inn Villas), 2) Mammee Bay Resorts Ltd, 3) Mammee Bay Club Ltd, 4) The Enchanted Garden Resorts & Spa Ltd, 5) Consulting Services Ltd, 6) Town & Country Resorts Ltd, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακολούθων ερωτημάτων:

- 1) 'Όταν ο ενάγων ισχυρίζεται ότι η δικαιοδοσία θεμελιώνεται στο άρθρο 2 της Συμβάσεως των Βρυξελλών του 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων, ενεργεί σύμφωνα με τη Σύμβαση αυτή δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους το οποίο ασκεί τη διακριτική ευχέρεια που του παρέχει το εθνικό του δίκαιο να αποποιηθεί την εκδίκαση αγωγής ασκηθείσας από πρόσωπο που κατοικεί στο κράτος αυτό, υπέρ των δικαστηρίων μη συμβαλλομένου κράτους:
 - α) αν η δικαιοδοσία κανενός άλλου συμβαλλομένου στη Σύμβαση του 1968 κράτους δεν εμπλέκεται;
 - β) αν η αγωγή δεν εμφανίζει κανένα άλλο συνδετικό στοιχείο με κανένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1 α' ή στο ερώτημα 1 β', αρμόζει η απάντηση αυτή υφ' όλες τις περιστάσεις ή μόνον υφ' ορισμένες περιστάσεις και υπό ποιες;

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση C-283/02)

(2002/C 233/27)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Umberto Leanza, επικουρούμενο από τον avvocato dello Stato Maurizio Fiorilli, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Ιουλίου 2002 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- την ακύρωση του άρθρου 24 του κανονισμού (ΕΚ) 753/2002 (1) της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 2002 καθώς και των παραρτημάτων Α και Β του ίδιου κανονισμού κατά το μέτρο που προσδιορίζεται με τις προβαλλόμενες αιτιάσεις της.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Ιταλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η Επιτροπή με την έκδοση του προβαλλόμενου εκτελεστικού κανονισμού αναγνώρισε *de iure* στις «παραδοσιακές ενδείξεις» περιορισμένη και αντιφατική προστασία, ιδίως στις ιταλικές «παραδοσιακές ενδείξεις» και τούτο κατά παράβαση των κατευθυντηρίων γραμμών της ρυθμίσεως του οικείου τομέα οι οποίες εκτίθενται αναλυτικά στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού (ΕΚ) 1493/1999 (2) του Συμβουλίου. Με τον τρόπο αυτόν, η Επιτροπή υπονόμωσε όχι μόνο τις προσπάθειες για την αναβάθμιση του κοινοτικού προϊόντος, αλλά και τα ίδια τα συμφέροντα των παραγωγών και των καταναλωτών τα οποία κατοχυρώνει η Συνθήκη και των οποίων η προάσπιση αποτελεί τον λόγο υπάρξεως της κοινοτικής αγροτικής πολιτικής και του υγιούς ανταγωνισμού.

(1) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 753/2002 της 29ης Απριλίου 2002, για τη θέσπιση ορισμένων λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1493/1999 του Συμβουλίου όσον αφορά την περιγραφή, την ονομασία, την παρουσίαση και την προστασία ορισμένων αμπελοοινικών προϊόντων (ΕΕ L 118 της 4.5.2002, σ. 1).

(2) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1493/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999 για την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 179 της 14.7.1999, σ. 1).

Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 9 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση C-287/02)

(2002/C 233/28)

Το Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την Lourdes Fraguas Gadea, Abodago del Estado, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard E. Servais, άσκησε στις 9 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την προβαλλόμενη απόφαση (1), ως προς τις δημοσιονομικές διορθώσεις που επιβάλλει στο Βασίλειο της Ισπανίας, κατά των οποίων βάλλει η παρούσα προσφυγή.
- να καταδικάσει το καθού όργανο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

— Παράβαση του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΚ) 1663/95 της Επιτροπής ⁽²⁾: η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση, με την οποία επέβαλε ορισμένες διορθώσεις άλλες από τις αμέσως προκύπτουσες από τα στοιχεία που προσκόμισε το Βασίλειο της Ισπανίας, χωρίς να τηρήσει, ως εκ τούτου, τη διαδικασία του άρθρου 8.1 του κανονισμού (ΕΚ) 1663/95, η οποία επιβάλλει την αναμονή της απαντήσεως του κράτους μέλους, την οργάνωση εν συνεχεία διμερούς διαλόγου προκειμένου τα δύο μέρη να εκτιμήσουν τη σοβαρότητα της παραβάσεως και της ζημίας που υπέστη η Ευρωπαϊκή Κοινότητα και, εφόσον συντρέχει, να δοθεί η δυνατότητα στο κράτος μέλος να καταφύγει σε συμβιβασμό.

Συνεπεία της εν λόγω παραβάσεως, η Ισπανία δεν μπόρεσε να προσκομίσει τις αποδείξεις και τα στοιχεία που ήταν απαραίτητα για να δικαιολογήσει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε, γεγονός που αποτελεί προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

— Επικουρικώς: το προς διόρθωση ποσό, ιδιαίτερα ως προς τον οργανισμό πληρωμών της Castilla-La Mancha, είναι εσφαλμένο.

(1) Απόφαση 2002/461/ΕΚ της Επιτροπής, της 12ης Ιουνίου 2002, για την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο των δαπανών που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 2001 (ΕΕ L 160 της 18.6.2002, σ. 28).

(2) Κανονισμός (ΕΚ) 1663/95 της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 1995, για τη θέσπιση λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου όσον αφορά τη διαδικασία για την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ L 158 της 8.7.1995, σ. 6).

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση C-290/02)

(2002/C 233/29)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Umberto Leanza, επικουρούμενο από τον avvocato dello Stato Maurizio Fiorilli, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 8 Αυγούστου 2002 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— την ακύρωση του άρθρου 2 της αποφάσεως της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 2002 σχετικά με τις φορολογικές απαλλαγές και τα επιδοτούμενα δάνεια που χορηγεί η Ιταλία σε δημόσιες επιχειρήσεις κοινής ωφελείας στις οποίες το Δημόσιο συμμετέχει κατά πλειοψηφία:

«Η τριετής απαλλαγή από τον φόρο εισοδήματος που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 70, του νόμου 549 της 28ης Δεκεμβρίου 1995, και το άρθρο 66, παράγραφος 14, του νομοθετικού διατάγματος 331 της 30ής Αυγούστου 1993, που επικυρώθηκε με τον νόμο 427 της 29ης Οκτωβρίου 1993 και τα πλεονεκτήματα που απορρέουν από τα επιδοτούμενα δάνεια κατά την έννοια του άρθρου 9 bis του νομοθετικού διατάγματος της 1ης Ιουλίου 1986, αριθ. 318, που επικυρώθηκε με τροποποιήσεις με τον νόμο 488 της 9ης Αυγούστου 1986, υπέρ των ανωνύμων εταιριών στις οποίες το Δημόσιο συμμετέχει κατά πλειοψηφία και οι οποίες συστάθηκαν σύμφωνα με τον νόμο 142 της 8ης Ιουνίου 1990, συνιστούν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Οι εν λόγω ενισχύσεις δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά».

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Ιταλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα μέτρα που αποτελούν αντικείμενο της αποφάσεως της Επιτροπής δεν ήταν δυνατό να θεωρηθούν ενισχύσεις, τουλάχιστον κατά τον χρόνο της λήψεώς τους, και ότι κατά συνέπεια, σε κάθε περίπτωση, τα μέτρα αυτά θα μπορούσαν σήμερα να χαρακτηριστούν ως υφιστάμενες ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 ⁽¹⁾.

Πράγματι, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών και των νομικών προϋποθέσεων υπό τις οποίες λειτουργούν μέχρι σήμερα οι εταιρίες κοινής ωφελείας τοπικού χαρακτήρα στο κεφάλαιο των οποίων συμμετέχει κατά πλειοψηφία το Δημόσιο — και ιδίως το καθεστώς αποκλειστικών δικαιωμάτων τα οποία, σε απόλυτη συμφωνία με τη Συνθήκη, χαρακτήριζε τις οικονομικές δραστηριότητες των εταιριών αυτών — δεν υπήρχε καμία δυνατότητα στρεβλώσεως του ανταγωνισμού, γεγονός που εμποδίζει τον χαρακτηρισμό των μέτρων αυτών ως ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, της Συνθήκης.

Αντιθέτως, τα μέτρα πληρούν πλήρως τις προϋποθέσεις προκειμένου να θεωρηθούν ως ενισχύσεις που συμβιβάζονται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ' και ενδεχομένως του άρθρου 86, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

(1) Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999 για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83 της 27.3.1999, σ. 1).

Προσφυγή της Αυστριακής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση C-296/02)

(2002/C 233/30)

Η Δημοκρατία της Αυστρίας, εκπροσωπούμενη από τον Dr. Harald Dossi, Verfassungsdienst des Bundeskanzleramtes der Republik Österreich, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον Dr. Christian Strohal, Αυστριακή Πρεσβεία, 3, rue des Bains, άσκησε στις 20 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Η προσφεύγουσα ζητεί από τὸ Δικαστήριον

- να ακυρώσει την από 24 Ιουλίου 2002 αρνητική γνωμοδότηση της Επιτροπής υπό μορφή οριστικής αρνήσεως της προσκλήσεώς της προς ενέργεια εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας, σύμφωνα με το άρθρο 232, παράγραφος 2, ΕΚ.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Η Δημοκρατία της Αυστρίας ζητεί επικουρικώς από τὸ Δικαστήριον

- να ακυρώσει την από 24 Ιουλίου 2002 απόφαση της Επιτροπής, με την οποία ορίστηκε η μη εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994⁽¹⁾ και η κατανομή άνευ περικοπών των οικοσημείων για το 2002,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

(για το κύριο αίτημα)

Παράβαση της Συνθήκης ΕΚ και του Πρωτοκόλλου αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως με την οριστική άρνηση της προσκλήσεως προς ενέργεια σύμφωνα με το άρθρο 232, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ: Η Επιτροπή εσφαλμένως προσαπεί να αφαιρέσει από το σύνολο των δηλωθεισών το 1991 υπό διαμετακόμιση διαδρομών (1 640 416) τις δηλωθείσες ως υπό διαμετακόμιση διαδρομές για τις οποίες δεν υφίστανται πληροφορίες σχετικά με την μετάβαση εκτός των συνόρων, (91 250), καθώς και τις δηλωθείσες ως υπό διαμετακόμιση διαδρομές κατά τις οποίες η μετάβαση εντός και εκτός των συνόρων έγινε από τον ίδιο συνοριακό σταθμό (49 504) και εκείνες οι οποίες άρχισαν και έληξαν στο ίδιο κράτος (11 374) και τις διαδρομές στις επαρχιακές εθνικές οδούς (10 764).

Βάση του συστήματος οικοσημείων σύμφωνα με το πρωτόκολλο αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994 αποτελεί η αρχή της δηλώσεως. Επομένως, εάν οι διαδρομές δηλώνονται από τον οδηγό ως υπό διαμετακόμιση, ορθώς περιλαμβάνονται στις στατιστικές οικοσημείων και λαμβάνονται υπόψη για την υπέρβαση του ορίου του 108 %, που δεσμεύει την Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου αριθ. 9, σύμφωνα και με το παράρτημα 5, αριθ. 3, του πρωτοκόλλου να λάβει τα αναγκαία μέτρα, ήτοι να μειώσει τον αριθμό των οικοσημείων για το επόμενο έτος σύμφωνα με μέθοδο υπολογισμού που περιέχεται στο παράρτημα του πρωτοκόλλου. Εν όψει της αρχής της δηλώσεως δεν μπορεί να εναπόκειται στη Επιτροπή, ούτε από νομικής ούτε από πραγματικής απόψεως, να εξετάζει σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση, εάν, σε περίπτωση σαφούς δηλώσεως μίας υπό διαμετακόμιση διαδρομής πρόκειται, πράγματι, για μία τέτοια. Επομένως, η Δημοκρατία της Αυστρίας οφείλει να αφαιρεί μόνον τις υπό διαμετακόμιση διαδρομές που αναμφισβητήτως δεν είναι τέτοιες παρά τη σχετική περί του αντιθέτου δήλωση. Σε τελική ανάλυση είναι ως εκ τούτου αναμφισβήτητο, ότι το 2001 σημειώθηκε υπέρβαση του ορίου του 108 %. Επομένως, η Επιτροπή δεν εκπλήρωσε, εν όψει της από 24 Ιουλίου 2002 αποφάσεώς της, τις υποχρεώσεις της σύμφωνα με το πρωτόκολλο αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως 1994, ιδίως τις υποχρεώσεις της κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 16 και το παράρτημα 5, αριθμός 3, του πρωτοκόλλου αριθ. 9, και ως εκ τούτου υφίσταται λόγος ακυρώσεως λόγω παραβάσεως της Συνθήκης ΕΚ, και του πρωτοκόλλου αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως 1994, σύμφωνα με το άρθρο 230, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ.

(για το επικουρικό αίτημα)

Παράβαση της Συνθήκης ΕΚ και του πρωτοκόλλου αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως 1994: η προσφεύγουσα παραπέμπει, συναφώς, στις παρατηρήσεις που ανέπτυξε επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

⁽¹⁾ Πρωτόκολλο αριθ. 9 για τις οδικές, σιδηροδρομικές και συνδυασμένες μεταφορές στην Αυστρία.

Διαγραφή της υποθέσεως C-357/99⁽¹⁾

(2002/C 233/31)

Με διάταξη της 2ας Ιουλίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-357/99: Ιταλική Δημοκρατία κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

⁽¹⁾ ΕΕ C 352 της 4.12.1999.

Διαγραφή της υποθέσεως C-289/00 ⁽¹⁾

(2002/C 233/32)

Με διάταξη της 3ης Ιουλίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-289/00 (αίτηση του Corte d'appello di Genova για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Cantieri Navali Italiani SpA (Fincantieri), Finmeccanica SpA κατά Federico Bianchi κ.λπ.

⁽¹⁾ ΕΕ C 285 της 7.10.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-210/01 ⁽¹⁾

(2002/C 233/35)

Με διάταξη της 15ης Ιουλίου 2002 ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-210/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 212 της 28.7.2001.

Διαγραφή της υποθέσεως C-352/00 ⁽¹⁾

(2002/C 233/33)

Με διάταξη της 2ας Ιουλίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-352/00: Ιταλική Δημοκρατία κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

⁽¹⁾ ΕΕ C 355 της 9.12.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-458/01 ⁽¹⁾

(2002/C 233/36)

Με διάταξη της 19ης Ιουνίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-458/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 84 της 6.4.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-86/01 ⁽¹⁾

(2002/C 233/34)

Με διάταξη της 2ας Ιουλίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-86/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 118 της 21.4.2001.

Διαγραφή της υποθέσεως C-50/02 ⁽¹⁾

(2002/C 233/37)

Με διάταξη της 11ης Ιουλίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-50/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 84 της 6.4.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-76/02⁽¹⁾

(2002/C 233/38)

Με διάταξη της 2ας Ιουλίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-76/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 109 της 4.5.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-121/02⁽¹⁾

(2002/C 233/39)

Με διάταξη της 10ης Ιουλίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-121/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

⁽¹⁾ ΕΕ C 31 της 1.6.2002.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 9ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση T-70/01, Pier V. Aïmone κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾*(Υπάλληλοι — Άδεια για προσωπικούς λόγους — Άρνηση επανεντάξεως στην υπηρεσία — Άρθρα 40, παράγραφος 4, στοιχείο δ', και 49, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως)*

(2002/C 233/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-70/01, Pier V. Aïmone, πρώην υπάλληλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Fribourg (Ελβετία), εκπροσωπούμενος από τον R. Ventura, δικηγόρο, κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. Schauss και A. Dal Ferro), που είχε ως αντικείμενο, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως της από 22 Μαΐου 2000 διοικητικής αποφάσεως του Δικαστηρίου περί αυτεπάγγελτης απολύσεως του προσφεύγοντος από 1ης Ιουνίου 2000 και, αφετέρου, αγωγή αποζημιώσεως προς ικανοποίηση της ηθικής και ψυχοσωματικής βλάβης που υπέστη εξαιτίας της αποφάσεως αυτής, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, και R. García Valdecasas και P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 9 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως.
- 2) Απορρίπτει την αγωγή αποζημιώσεως.
- 3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 150 της 19.5.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 9ης Ιουλίου 2002

στην υπόθεση T-233/01, Daniel Callebaut κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾*(Υπάλληλος — Προαγωγή — Έλλειψη οριστικής εκθέσεως βαθμολογίας — Συγκριτική εξέταση των προσόντων)*

(2002/C 233/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-233/01, Daniel Callebaut, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Linkebeek (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους G. Vandersanden και L. Levi, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Cural και D. Waelbroeck), που είχε ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 11ης Ιανουαρίου 2000, περί υποβιβασμού του προσφεύγοντος-ενάγοντος από τον βαθμό A 5 στον βαθμό A 6, με διατήρηση του κλιμακίου, και αγωγή αποζημιώσεως προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας και προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που προβάλλεται ότι υπέστη ο προσφεύγων, εκτιμώμενης σε 1 350 000 ευρώ, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, και K. Lenaerts και J. Azizi, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 9 Ιουλίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την από 11 Ιανουαρίου 2000 απόφαση περί υποβιβασμού του προσφεύγοντος από τον βαθμό A 5 στον βαθμό A 6 με διατήρηση του κλιμακίου. Υποχρεώνει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα 2 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη. Απορρίπτει την αγωγή κατά τα λοιπά.
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά της έξοδα, καθώς και στα έξοδα του προσφεύγοντος-ενάγοντος.

⁽¹⁾ EE C 331 της 24.11.2001.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 14ης Ιουνίου 2002

στην υπόθεση T-173/01, Asahi Vet SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾*(Άδεια κυκλοφορίας μιας πρόσθετης ύλης για ζωοτροφές — Κατάργηση δίκης)*

(2002/C 233/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-173/01, Asahi Vet SA, με έδρα τη Βαρκελώνη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον C. Bittner, δικηγόρο, κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: N. Niejahr, K. Fitch και B. Wägenbaur), που είχε ως αντικείμενο τη μερική ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 937/2001 της Επιτροπής, της 11ης Μαΐου 2001, περί της έγκρισης νέων χρήσεων πρόσθετων υλών, νέου παρασκευάσματος πρόσθετων υλών, της παράτασης των προσωρινών εγκρίσεων και της δεκαετούς έγκρισης μιας πρόσθετης ύλης στις ζωοτροφές (ΕΕ L 130, σ. 25), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους Μ. Βηλαρά, Πρόεδρο, και τους V. Tiili και M. P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: Η. Jung, εξέδωσε στις 14 Ιουνίου 2002 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Καταργείται η δίκη επί της παρούσας προσφυγής.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 289 της 13.10.2001.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 19ης Ιουνίου 2002

στην υπόθεση T-197/01, **Groupement d'intérêt de produits agricoles de la Martinique (GIPAM)** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(*Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 896/2001 — Προθεσμία προς άσκηση προσφυγής — Προδήλως απαράδεκτη προσφυγή*)

(2002/C 233/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-197/01, **Groupement d'intérêt de produits agricoles de la Martinique (GIPAM)**, με έδρα το Ducos (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους Α. Lorang, P. Leroyer Gravet και Η. Mazingue, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Α. Bordes και L. Visaggio), που είχε ως αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 896/2001 της Επιτροπής, της 7ης Μαΐου 2001, περί των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου σχετικά με το καθεστώς εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα (ΕΕ L 126 της 8.5.2001, σ. 6), το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, και V. Tiili και P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: Η. Jung, εξέδωσε στις 19 Ιουνίου 2002 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 303 της 27.10.2001.

Αγωγή της Malagutti-Vezinhet SA κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Ιουνίου 2002

(Υπόθεση T-177/02)

(2002/C 233/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Sociéte Malagutti-Vezinhet SA με έδρα το Cavaillon (Γαλλία) εκπροσωπούμενη από την δικηγόρο Béatrice Favarel-Veidig με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Ιουνίου 2002, αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να της καταβάλει τα ακόλουθα ποσά:
 - το ποσό των 222 540,00 γαλλικών φράγκων (FF), ήτοι 33 926,00 ευρώ, έναντι της ζημίας που έχει υποστεί·
 - το ποσό των 1 943 413,56 FF, ήτοι 296 271,48 ευρώ για διαφυγόν κέρδος στην βρετανική αγορά σε περίπτωση που το Πρωτοδικείο κρίνει ως μη αποδεδειγμένο το διαφυγόν κέρδος, σ' αυτό εναπόκειται να επιδικάσει το εν λόγω ποσό έναντι της απώλειας ευκαιρίας να εκσυγχρονίσει τον τρόπο διεξαγωγής των εμπορικών δραστηριοτήτων της που είχε προγενεστέρως καθιερώσει·
 - το ποσό των 2 013 455,16 FF ήτοι 306 949,26 ευρώ έναντι της προσβολής της εικόνας της ως εταιρίας, όσον αφορά τη διανομή των προϊόντων της στην Ευρώπη και ειδικότερα, στη βρετανική αγορά.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η ενάγουσα εξάγει φρούτα και λαχανικά προς, μεταξύ άλλων, την αγγλική αγορά. Τον Σεπτέμβριο του 2001, η ισλανδικές υγειονομικές αρχές ενημέρωσαν την Επιτροπή σχετικά με κατάλοιπα φυτοφαρμάκων υπερβαίνοντα το ανώτατο καθορισθέν όριο. Κατόπιν της ενημερώσεως αυτής, η Επιτροπή απέστειλε σήμα άμεσου συναγεμίου σχετικά με το κατάλοιπο dicofol σε μήλα που είχαν εισαχθεί στη Γαλλία από τις Κάτω Χώρες. Σε ένα δεύτερο σήμα, καθώς και στα επακολουθήσαντα σήματα, ρητώς μνημονεύεται ως εξαγωγέας το όνομα της ενάγουσας.

Η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, διέπραξε επιζήμιο γι' αυτήν λάθος.

Η ενάγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή διέπραξε λάθος στο μέτρο που δεν ακολούθησε την ισχύουσα διαδικασία που προβλέπεται από την οδηγία 92/59⁽¹⁾. Έτσι, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι τα ελεγχθέντα μήλα προέρχονταν από την ενάγουσα. Επιπλέον, δεν υφίσταται σοβαρός και άμεσος κίνδυνος. Η ενάγουσα διατείνεται ότι από τους διενεργηθέντες ελέγχους απλώς προκύπτει ένα μη σύμφωνο προς τις προδιαγραφές ποσοστό *dicofol*. Επίσης, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή έχει παραβεί το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/59, στο μέτρο που δεν ζήτησε τη γνώμη, το ταχύτερο δυνατόν, των ενδιαφερομένων μερών.

Η ζημία που έχει υποστεί η ενάγουσα συνίσταται σε απώλειες εσόδων όσον αφορά την αγγλική αγορά, διαφυγόν κέρδος καθώς και προσβολή της εικόνας που έχει δημιουργήσει. Η ενάγουσα διατείνεται ότι, το προηγούμενο έτος κατέβαλε προσπάθειες προκειμένου να διεισδύσει στην αγγλική αγορά και να αποκαταστήσει την καλή φήμη της. Σήμερα, οι προσπάθειες αυτές έχουν καταστεί ανώφελες. Η ζημία αυτή αποτελεί τη συνέπεια των λαθών της Επιτροπής, και τούτο εφόσον, κατόπιν των σημάτων συναγερμού, οι συμφωνίες για πωλήσεις της ενάγουσας στην αγγλική αγορά έχουν ακυρωθεί.

(¹) Οδηγία 92/59/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1992, για τη γενική ασφάλεια των προϊόντων (ΕΕ L 228 της 11.8.1992, σ. 24).

Προσφυγή του Γεωργίου Λέμπεντεφ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 2002

(Υπόθεση T-191/02)

(2002/C 233/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Γεώργιος Λέμπεντεφ, κάτοικος Senningerberg (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Gilles Bouneόου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Ιουνίου 2002 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του σώματος των Επιτρόπων, της 5ης Δεκεμβρίου 2001, με την οποία καταγγέλλεται, μεταξύ άλλων, από 5 Δεκεμβρίου 2001, η Συμφωνία της 20ής Σεπτεμβρίου 1974 περί των σχέσεων μεταξύ της Επιτροπής και των συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων·

- να ακυρώσει την από 22 Νοεμβρίου 2001 επιστολή του Neil Kinnock προς τους προέδρους όλων των συνδικάτων, με την οποία τους ανακοινώνει την απόφασή του να ζητήσει από την Επιτροπή να προβεί, στις 5 Δεκεμβρίου 2001, στην καταγγελία της Συμφωνίας-πλαίσου του 1974·
- να ακυρώσει την από 6 Δεκεμβρίου 2001 υπ' αριθ. 47623 απόφαση του Erik Halskon, με την οποία αρνήθηκε να επιτρέψει την υπό καθεστώς αποστολής μετάβαση του προσφεύγοντα στη διαβούλευση της 7ης Δεκεμβρίου 2001, με θέμα το «συνολικό πακέτο των σχεδίων τροποποίησης του ΚΥΚ»·
- να αποφανθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα και να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στην πληρωμή τους.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή, ο προσφεύγων βάλλει ιδίως κατά της από 5 Δεκεμβρίου 2002 αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία, κατά τον προσφεύγοντα, και κατά το μέτρο που το συνδικάτο A&D στερείται εν όλω ή εν μέρει των δικαιωμάτων του που απορρέουν από την προσχώρηση στη Συμφωνία-πλαίσιο που διέπει τις σχέσεις μεταξύ της Επιτροπής και των συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων, και ιδίως της αναγνώρισεως του αντιπροσωπευτικού του χαρακτήρα, της συμμετοχής στις διαβουλεύσεις όλων των επιπέδων και της κατανομής των πόρων:

- καταγγέλλεται, από 5 Δεκεμβρίου 2001, η Συμφωνία της 20ής Σεπτεμβρίου 1974 περί των σχέσεων μεταξύ της Επιτροπής και των συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων·
- εγκρίνονται εκ νέου οι λειτουργικοί κανόνες περί των επιπέδων διαβουλεύσεως, του οργάνου διαβουλεύσεως και των συναφών διαδικασιών (SEC(2000)2086/3) επί των οποίων είχαν συμφωνήσει η διοίκηση και η πλειοψηφία των ΣΕΟ στις 19 Ιανουαρίου 2000·
- επικυρώνεται η συμφωνία της 4ης Απριλίου 2001 για τη διάθεση πόρων στην Κεντρική και στις Τοπικές Επιτροπές Προσωπικού, καθώς και στις ΣΕΟ (SEC(2001)955/5)·
- επικυρώνονται οι περί απεργίας διατάξεις που περιέχονται στο παράρτημα 1 της Συμφωνίας-πλαίσου του 1974·

— ο Αντιπρόεδρος Kinnock καλείται να διαπραγματευθεί με τις ΣΕΟ και να προτείνει προς έγκριση, πριν από τα τέλη Μαρτίου 2002, νέα Συμφωνία-πλαίσιο· καθώς και να περιλάβει μεταξύ των τροποποιήσεων, επί των οποίων πρέπει να μεσολαβήσει διαβούλευση με τις ΣΕΟ, τροποποίηση επιτρέπουσα την έγκριση εκλογικού κανονισμού μέσω δημοψηφίσματος διοργανουμένου μεταξύ του προσωπικού του θεσμικού οργάνου.

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων επικαλείται:

- πρόδηλη βούληση καταστρατηγήσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 22ας Νοεμβρίου 2001, στην υπόθεση Λέμπεντεφ κατά Επιτροπής·
- παράβαση της Συμφωνίας-πλαισίου του 1974 και προσβολή της αρχής *pater legem quam ipse fecisti*·
- έλλειψη αντικειμενικής εξετάσεως του αντιπροσωπευτικού χαρακτήρα των ΣΕΟ· καθώς και κατάφωρο σφάλμα κατά τη συγκριτική αξιολόγηση του εν λόγω αντιπροσωπευτικού χαρακτήρα·
- προσβολή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων·
- προσβολή των δικαιωμάτων του αμυνομένου·
- προσβολή της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης·
- παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας·
- παράβαση του καθήκοντος πρόνοιας·
- παράβαση του άρθρου 24α του ΚΥΚ και προσβολή της αρχής της ελευθερίας του συνδικαλιζέσθαι.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να γίνει δεκτή η παρούσα·
- να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη·
- να καταδικαστεί το καθού στην πληρωμή 12 500 ευρώ για την υλική ζημία και ηθική βλάβη του προσφεύγοντος·
- να καταδικαστεί το καθού στη δικαστική δαπάνη του προσφεύγοντος ανεξαρτήτως της εκβάσεως της δίκης.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- 1) Μη συμμόρφωση του καθού προς την απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση T-182/99, με την οποία ακυρώθηκε η παράλειψη προαγωγής του προσφεύγοντος.
- 2) Καταστρατήγηση της διαδικασίας.
- 3) Κατάχρηση εξουσίας.
- 4) Μη εύλογη χρήση του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει το καθού σε θέματα προαγωγών.
- 5) Κακή χρήση του εν λόγω περιθωρίου.
- 6) Εικονική επανεξέταση της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος προς προαγωγή.
- 7) Υπεροχή της βαθμολογίας του μη προαχθέντος προσφεύγοντος έναντι της βαθμολογίας προαχθέντων.
- 8) Ευθύνη εξ αδικοπραξίας του καθού, συνεπαγόμενη εις βάρος του προσφεύγοντος υλική ζημία και ηθική βλάβη.

Προσφυγή του Γεωργίου Καραβέλη κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-197/02)

(2002/C 233/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Ο Γεώργιος Καραβέλης, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Χ. Ταγαρά, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Ιουλίου 2002 προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Προσφυγή του Ν κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Ιουνίου 2002

(Υπόθεση T-198/02)

(2002/C 233/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Ν, εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Ιουνίου 2002 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 2001, με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η προβλεπόμενη στο άρθρο 86, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων κύρωση, ήτοι η παύση χωρίς κατάργηση του δικαιώματος συντάξεως,
- να ακυρώσει κάθε σχετική και/ή συνεπακόλουθη απόφαση,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα 12 500 ευρώ ως ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Το Cour d'appel de Bruxelles έκρινε τον προσφεύγοντα ένοχο για σειρά εγκληματικών πράξεων. Εντούτοις, το Cour d'appel διέταξε την υπό όρους αναστολή εκτέλεσεως της ποινής επί πενταετία για λόγους αποτροπής της κοινωνικής απαξιώσεως του προσφεύγοντος.

Ακολουθώς και λαμβανομένης υπόψη, μεταξύ άλλων, της βαρύτητας των πράξεων, η Επιτροπή επέβαλε στον προσφεύγοντα την πειθαρχική κύρωση της παύσεως χωρίς κατάργηση του δικαιώματος συντάξεως.

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει έλλειψη αιτιολογίας και παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας. Επιπλέον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η πειθαρχική κύρωση είναι δυσανάλογη σε σχέση με τη βαρύτητα που έχει για το όργανο και με την υπηρεσιακή του κατάσταση. Τέλος, ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση του άρθρου 7 του παραρτήματος ΙΧ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

Προσφυγή του Pierre Tomarchio του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 28 Ιουνίου 2002

(Υπόθεση T-201/02)

(2002/C 233/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Pierre Tomarchio, κάτοικος Νανσύ (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Nicolas Lhoest με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, υπέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 28 Ιουνίου 2002, προσφυγή κατά του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 27ης Ιουλίου 2001, με την οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο αρνήθηκε να κατατάξει τον προσφεύγοντα στον ανώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας του σύμφωνα με το άρθρο 31, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων·
- να ακυρώσει, στο μέτρο που παρίσταται ανάγκη, την ρητή απόφαση που το Ελεγκτικό Συνέδριο εξέδωσε στις 26 Φεβρουαρίου 2002, με την οποία απέρριψε τη διοικητική ένσταση που είχε υποβάλει ο προσφεύγων βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως·
- να καταδικάσει το Ελεγκτικό Συνέδριο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων στην υπό κρίση υπόθεση, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής και του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσβάλλει την άρνηση της ΑΔΑ να τον κατατάξει στον ανώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας του, κατά την πρόσληψή του με βαθμό Β5, κλιμάκιο 3, κατόπιν της εγγραφής του στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού COM/B/340.

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων ισχυρίζεται:

- την ύπαρξη, εν προκειμένω, ουσιωδών πλανών καθώς και προδήλων πλανών εκτιμήσεως αναφορικά με τα διπλώματά του, τον χρόνο και την καταλληλότητα της επαγγελματικής πείρας του σε σχέση με την προς πλήρωση θέση καθώς και το ύψος των αποδοχών του στις θέσεις που είχε διαδοχικώς καταλάβει·
- παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας.

Προσφυγή της εταιρίας The Sunrider Corporation κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-203/02)

(2002/C 233/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία The Sunrider Corporation, εκπροσωπούμενη από τον Axel Kockläuner, του γραφείου Meissner, Bolte & Partner, Μόναχο (Γερμανία), άσκησε στις 2 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς.

Έτερος διάδικος στη δίκη ενώπιον του τμήματος προσφυγών ήταν ο Juan Espadafor Caba, κάτοικος Γρανάδας (Ισπανία).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του καθού, της 8ης Απριλίου 2002 στην υπόθεση R 1046/2000-1·
- καταδικάσει το Γραφείο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως:

- Παράβαση του άρθρου 43 του κανονισμού 40/94 ⁽¹⁾, δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε επαρκώς η κανονική χρήση του σήματος του ανακόπτοντος
- Παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 διότι δεν υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως ως προς ορισμένα προϊόντα.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1).

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αιτών την καταχώριση του κοινοτικού σήματος: Η προσφεύγουσα

Σήμα προς καταχώριση: Το λεκτικό σήμα «VITAFRUIT» για ορισμένα αγαθά των κλάσεων 5, 29 και 32 (μεταξύ άλλων: μπίρες, μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη αλκοολούχα ποτά, χυμοί φρούτων και λαχανικών· σιρόπια και άλλα σκευάσματα για τν παρασκευή ποτών· αφεψήματα και βιταμινούχα ποτά)

Δικαιούχος κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή διακριτικού σημείου: Juan Espafador Caba

Εμπορικό σήμα ή διακριτικό γνώρισμα αντιταχθέν κατά τη διαδικασία ανακοπής: Το εθνικό σήμα «VITAFRUIT» για προϊόντα των κλάσεων 30 και 32 (μεταξύ άλλων: μη αλκοολούχα ποτά και αεριούχα ποτά μη θεραπευτικού χαρακτήρα, χυμοί φρούτων χωρίς ζύμωση, λεμονάδες, πορτοκαλάδες, κρύα ποτά, σόδες)

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Δέχθηκε την ανακοπή κατά το μέτρο που αφορούσε τα προϊόντα «χυμοί φρούτων και λαχανικών χωρίς ζύμωση, λεμονάδες, πορτοκαλάδες», και καθόσον στρεφόταν κατά των προϊόντων «μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη αλκοολούχα ποτά, χυμοί φρούτων και λαχανικών· σιρόπια και λοιπά σκευάσματα για την παρασκευή ποτών· αφεψήματα και βιταμινούχα ποτά»

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Απέρριψε την προσφυγή του προσφεύγοντος

Προσφυγή της Δημοτικής Αρχής της Champagne και λοιπών κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 10 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-212/02)

(2002/C 233/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Δημοτική Αρχή της Champagne και λοιποί, του καντονιού Vaud (Ελβετία), εκπροσωπούμενοι από τους Denis Waelbroeck και Annick Vroninks, avocats, άσκησαν στις 10 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή/αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες/ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 1 της αποφάσεως 2002/309/ΕΕ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής «σχετικά με τη Συμφωνία επιστημονικής και τεχνολογικής συνεργασίας, της 4ης Απριλίου 2002, για τη σύναψη επτά συμφωνιών με την Ελβετική Συνομοσπονδία» ως εκ του ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή ενέκριναν δι' αυτού το άρθρο 5, παράγραφος 8, του τίτλου II του παραρτήματος 7 της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τις συναλλαγές γεωργικών προϊόντων («ρήτρα Champagne»).

— εν ανάγκη, να ακυρώσει την ίδια την απόφαση ως εκ του ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή εγκρίνουν τα λοιπά άρθρα της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τις συναλλαγές γεωργικών προϊόντων, καθώς και τη Συμφωνία αμοιβαίας αναγνώρισης σχετικά με την αξιολόγηση της πιστότητας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, τη Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με ορισμένες πτυχές που αφορούν τις δημόσιες συμβάσεις, τη Συμφωνία Επιστημονικής και Τεχνολογικής Συνεργασίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας, αφενός, και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, αφετέρου, τη Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τις σιδηροδρομικές και οδικές μεταφορές εμπορευμάτων και επιβατών, τη Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τις αεροπορικές μεταφορές, τη Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφενός, και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, αφετέρου, για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων·

— να αναγνωρίσει την εξώσυμβατική ευθύνη της εκπροσωπούμενης από το Συμβούλιο και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή Κοινότητας και να καταδικάσει τα καθών/εναγόμενα στην αποκατάσταση της ζημίας των προσφευγόντων/εναγόντων λόγω της «ρήτρας Champagne»·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο και την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες είναι, αφενός, ιδιοκτήτες αμπελώνων εντός του Δήμου Champagne, του καντονίου Vaud στην Ελβετία, και, αφετέρου, προασπιστές των συμφερόντων των εν λόγω αμπελοκαλλιεργητών.

Με την αμφισβητούμενη απόφαση, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ενέκριναν επτά διμερείς συμφωνίες μεταξύ της Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, εκ των οποίων Συμφωνία αφορώσα τις γεωργικές συναλλαγές. Μεταξύ των παραρτημάτων της οικείας συμφωνίας καταλέγεται κανονιστική ρύθμιση απαγορεύουσα τη χρήση της ονομασίας «Champagne» για οίνους προελεύσεως του καντονίου Vaud.

Προς στήριξη της προσφυγής/αγωγής τους, οι προσφεύγοντες/εναγόντες επικαλούνται, πρώτον, παράβαση των γενικών αρχών του δικαίου μεταξύ των οποίων το δικαίωμα στην ταυτότητα, στην ιδιοκτησία και στην ελεύθερη άσκηση των επαγγελματικών δραστηριοτήτων. Η ονομασία «Champagne» προστατεύεται επίσης στην ελβετική έννομη τάξη ως ελεγχόμενη κοινοτική ονομασία

προελεύσεως. Επιπλέον, η ονομασία «Champagne» χρησιμοποιείται για την παραγωγή οίνου της περιοχής από πολλών ετών και συνιστά υπό την έννοια αυτή βιομηχανική και εμπορική ιδιοκτησία των προσφευγόντων/εναγόντων.

Πέραν αυτού, η απόλυτη απαγόρευση χρησιμοποίησης της ονομασίας «Champagne» εκ μέρους των προσφευγόντων/εναγόντων παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας. Οι προσφεύγοντες/εναγόντες διευκρινίζουν ότι ο οίνος που παράγουν δεν είναι αφρώδης και δεν είναι ανταγωνιστικός του γαλλικού καμπανίτη οίνου. Έτσι, δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως. Επιπλέον, υφίστανται λιγότερο περιοριστικά μέτρα για την επίτευξη του ίδιου σκοπού, όπως η ένδειξη της χώρας προελεύσεως στην ετικέτα.

Προσφυγή της εταιρίας SNF S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-213/02)

(2002/C 233/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία SNF S.A., εκπροσωπούμενη από τους Koen Van Maldegem και Claudio Mereu του γραφείου McKenna Long & Aldridge LLP, Βρυξέλλες (Βέλγιο), άσκησε στις 12 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει εν μέρει την εικοστή έκτη οδηγία 2002/34/EK της Επιτροπής, της 15ης Απριλίου 2002, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο ⁽¹⁾ των παραρτημάτων II, III και VII της οδηγίας 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των αναφερομένων στα καλλυντικά προϊόντα, με σκοπό να αφαιρεθούν το πολυακρυλαμίδια από το εν λόγω μέτρο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί τη μερική ακύρωση της προαναφερθείσας οδηγίας διότι η Επιτροπή επέβαλε περιορισμούς στη χρήση των προϊόντων της προσφεύγουσας, των πολυακρυλαμιδίων, ως συστατικών καλλυντικών προϊόντων. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά τούτο η Επιτροπή παραβίασε ορισμένους δικονομικούς

κανόνες που θέτει η οδηγία 76/768/ΕΟΚ⁽²⁾ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε τελευταία με την οδηγία 2000/41/ΕΚ⁽³⁾ της Επιτροπής, την οποία και εφαρμόζει η προσβαλλομένη οδηγία.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι οικονομικές εγγυήσεις που θεσπίζει η οδηγία περί καλλυντικών και η απόφαση της Επιτροπής περί συγκροτήσεως επιστημονικής επιτροπής για τα καλλυντικά και τα μη εδώδιμα προϊόντα που προορίζονται για τους καταναλωτές παραβιάστηκαν⁽⁴⁾. Η Επιτροπή, παραλείποντας να ενημερώσει δεόντως την προσφεύγουσα για τις διεξαγόμενες συζητήσεις και το στάδιο στο οποίο βρισκόταν η άποψη της Επιτροπής σχετικά με το ακρυλαμίδιο, αγνοώντας ορισμένες δικονομικές εγγυήσεις που σκοπούν να διαφυλάξουν την αμεροληψία κατά τη λήψη αποφάσεων, χρησιμοποιώντας επιστημονικά πρότυπα που δεν ανταποκρίνονται στις ισχύουσες κοινοτικές αποφάσεις, ερμηνεύοντας λανθασμένα τα στοιχεία που υπέβαλε η προσφεύγουσα και παραλείποντας να δώσει την ευκαιρία στην προσφεύγουσα να διατυπώσει την άποψη της όσον αφορά μελέτες στην κατάρτιση των οποίων μετείχε, παρέβη τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας κατά τρόπο που επηρεάζει το κύρος της προσβαλλομένης οδηγίας. Επιπλέον, η καθής παρέλειψε να ενημερώσει την προσφεύγουσα σχετικά με την οδηγία και για τον λόγο αυτό η νομοθετική διαδικασία πάσχει ελάττωμα το οποίο κατ' ανάγκη επηρεάζει το κύρος της.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη οδηγία κακώς περιλαμβάνει τα πολυακρυλαμίδια στο παράρτημα ΙΙΙ της οδηγίας περί καλλυντικών στηριζόμενη την πιθανότητα προκλήσεως καρκίνου, πράγμα που δεν συνάδει με την ειδικότερη ρύθμιση του ακρυλαμιδίου στο πλαίσιο της κοινοτικής νομοθεσίας περί χημικών ουσιών. Η προσβαλλομένη οδηγία συνιστά επίσης παραβίαση παγίων αρχών του κοινοτικού δικαίου και δη της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, της αρχής της αναλογικότητας, της αρχής της ομοιόμορφης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου και της αρχής της ίσης μεταχείρισης. Τέλος, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη όλα τα εμπλεκόμενα συμφέροντα και αγνόησε τις πρόσφατες επιστημονικές διαπιστώσεις.

(1) ΕΕ L 102, σ. 19.

(2) Οδηγία 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1976, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των αναφερομένων στα καλλυντικά προϊόντα (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/004, σ. 145).

(3) Οδηγία 2000/41/ΕΚ της Επιτροπής, της 19ης Ιουνίου 2000, για τη δεύτερη μετάθεση της ημερομηνίας έναρξης της απαγόρευσης των πειραμάτων σε ζώα με συστατικά ή συνδυασμούς συστατικών καλλυντικών προϊόντων (ΕΕ L 145, σ. 25).

(4) Απόφαση 97/579/ΕΚ της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1997, για τη σύσταση επιστημονικών επιτροπών στον τομέα της υγείας των καταναλωτών και της ασφάλειας των τροφίμων (ΕΕ L 237, σ. 18).

Προσφυγή της Fieldturf Inc. κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) που ασκήθηκε στις 17 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-216/02)

(2002/C 233/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Fieldturf Inc., που εδρεύει στο Μόντρεαλ (Καναδάς), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Patrick Baronikians του δικηγορικού γραφείου Schwarz Kurtze Schniewind Kelwing Wicke του Μονάχου, Γερμανία, άσκησε στις 17 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 15ης Μαΐου 2002 (υπόθεση R 462/2001-1) που αφορά την καταχώριση του σήματος «LOOKS LIKE GRASS... FEELS LIKE GRASS... PLAYS LIKE GRASS» και να διατάξει την καταχώριση του αιτουμένου σήματος για όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες για τα οποία υποβάλλεται η σχετική αίτηση·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Σχετικό σήμα:	Το λεκτικό σήμα «LOOKS LIKE GRASS... FEELS LIKE GRASS... PLAYS LIKE GRASS» — αριθμός αιτήσεως 1712918
Προϊόντα ή υπηρεσίες:	Προϊόντα και υπηρεσίες των κατηγοριών 27 και 37 (μεταξύ άλλων, συνθετικές επιφάνειες για αθλητικές δραστηριότητες)
Απόφαση προσβληθείσα ενώπιον του τμήματος προσφυγών:	Απόρριψη της αιτήσεως καταχώρισεως από τον εξεταστή
Απόφαση του τμήματος προσφυγών:	Απόρριψη της προσφυγής

- Λόγοι της προσφυγής:
- Το σήμα για το οποίο υποβλήθηκε η σχετική αίτηση καταχώρισης πληροί τις ελάχιστες προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για την ύπαρξη διακριτικού χαρακτήρα [άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 ⁽¹⁾].
 - Η προσβαλλόμενη απόφαση του τμήματος ανακοπών είναι αντίθετη με τη νομολογία του Δικαστηρίου.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20.12.1993 για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1).

Προσφυγή της Olga Lutz Herrera κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 23 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-219/02)

(2002/C 233/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Olga Lutz Herrera, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους D. Ramón García-Gallardo Gil Fournier και D. Javier Guillén Carrau, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 23 Ιουλίου 2002, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής στο μέτρο που δεν έγινε δεκτή η αίτησή της συμμετοχής στο διαγωνισμό COM/A/6/01·
- να ακυρώσει την απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένστασή της κατά της απορρίψεως της αιτήσεώς της συμμετοχής στον εν λόγω διαγωνισμό·
- να διατάξει κάθε άλλο μέτρο που το Πρωτοδικείο θα κρίνει ενδεδειγμένο προκειμένου η Ευρωπαϊκή Επιτροπή να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 233 ΕΚ, και, συγκεκριμένα, να προβεί σε νέα εξέταση της διοικητικής ενστάσεως υπ' αριθ. 486/01·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπό κρίση προσφυγή έχει ως αντικείμενο την ακύρωση από το Πρωτοδικείο της αποφάσεως σχετικά με τον διαγωνισμό COM/A/6/01, της 31ης Ιουλίου 2001, στο μέτρο που με την εν λόγω απόφαση δεν έγινε δεκτή η αίτηση συμμετοχής της προσφεύγουσας στον εν λόγω διαγωνισμό λόγω υπερβάσεως του τεθέντος ορίου ηλικίας.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει τους ακόλουθους λόγους:

- Η εκ μέρους του καθού κοινοτικού οργάνου πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, στο μέτρο που, μέσω της σχετικής διοικητικής ενστάσεώς της, η προσφεύγουσα δεν επεδίωξε να κηρυχθεί παράνομος ένας από τους όρους της προκηρύξεως του διαγωνισμού, όπως το όριο ηλικίας, αλλά η απορριπτική της αιτήσεώς της συμμετοχής απόφαση της εξεταστικής επιτροπής.
- Παραβίαση της αρχής της ισότητας, που έχει καθιερωθεί με το άρθρο 13 της Συνθήκης ΕΚ, η οποία απαγορεύει οποιαδήποτε δυσμενή, λόγω ηλικίας, διάκριση.
- Παράβαση των άρθρων 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως καθώς και 14 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου.

Προσφυγή της εταιρίας Heron Robotunits GmbH κατά του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε στις 23 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-222/02)

(2002/C 233/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η εταιρία Heron Robotunits GmbH, εκπροσωπούμενη από τον Rechtsanwalt M. Bergmann, άσκησε στις 23 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 6 Μαΐου 2002 απόφαση R 1095-2000-1 του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση:	Το λεκτικό σήμα ROBOTUNITS — αριθ. αιτήσεως καταχωρίσεως 1176320
Προϊόντα ή υπηρεσίες:	Προϊόντα των κλάσεων 6, 7 και 9 (μεταξύ άλλων μεταλλικές διατομές, κατευθυντήριοι δακτύλιοι και μεταφορείς)
Προσβληθείσα ενώπιον του τμήματος προσφυγών απόφαση:	Άρνηση της καταχωρίσεως εκ μέρους του ελεγκτή
Απόφαση του τμήματος προσφυγών:	Απόρριψη της προσφυγής
Λόγοι ακυρώσεως:	Παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 ⁽¹⁾

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993 για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1).

Προσφυγή της Cámara de Comercio e Industria de Zaragoza κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 29 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-225/02)

(2002/C 233/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Cámara de Comercio e Industria de Zaragoza, με έδρα τη Zaragoza (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Alfredo Sánchez-Rubio García, άσκησε στις 29 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C (2000) 2621 της 29ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την κατάργηση της ενισχύσεως που χορήγησε το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο (ΕΚΤ) την οποία η Επιτροπή υιοθέτησε στις 19.12.1991, αριθ. C (91) 2852 για την κοινοτική πρωτοβουλία «EUROFORM» για την Ισπανία (P.O. 913051ES8), πρωτοβουλία για την οποία οι ισπανικές αρχές (UAFSE) χορήγησαν πόρους FSE υπέρ της Cámara de Comercio e Industria de Zaragoza για το πρόγραμμα «TRICOIN» (σχετικό: EUR-82), η εκτέλεση του οποίου ανατέθηκε στην εταιρία Copy Aragón της Zaragoza·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή κατήργησε την ενίσχυση, χορηγηθείσα αρχικά από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, ενίσχυση την οποία είχε ζητήσει στις 25 Νοεμβρίου 1991 η επιχείρηση COPY ARAGON S.A., για τη διοργάνωση μαθημάτων για ειδικούς στην επεξεργασία έγχρωμων εικόνων με συστήματα πληροφορικής, με επιβάρυνση της κοινοτικής πρωτοβουλίας EUROFORM (πρόγραμμα TRICOIN). Η απόφαση αυτή βασίστηκε ουσιαστικά στην έλλειψη διακρατικού χαρακτήρα του σχετικού προγράμματος.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει:

- Εσφαλμένη εκτίμηση εκ μέρους του καθού κοινοτικού οργάνου των περιστατικών στα οποία στηρίχθηκε η απόφασή του, όσον αφορά τόσο τον χαρακτηρισμό της Cámara de Zaragoza ως τελικού δικαιούχου της χορηγηθείσας ενισχύσεως, όσο και την φερόμενη έλλειψη επαρκών στοιχείων διακρατικού χαρακτήρα στο σχετικό πρόγραμμα. Προβάλλεται συναφώς η ανεπαρκής ακρίβεια και σαφήνεια στην κοινοτική κανονιστική ρύθμιση των κριτηρίων και προϋποθέσεων διακρατικού χαρακτήρα στο πλαίσιο του προγραμματισμού 1988-1993, με συνέπεια την αδυναμία ακριβούς προσδιορισμού του ποιες δράσεις έχουν διακρατικό χαρακτήρα και ποιες όχι.
- Αν οι δράσεις διακρατικού χαρακτήρα που απαιτεί η Επιτροπή δεν προβλέπονταν τότε κατά την υποβολή του προγράμματος ούτε σε καμιά μεταγενέστερη τροποποίηση του προγράμματος αυτού, και δεδομένου ότι το πρόγραμμα αυτό εγκρίθηκε, δεν υπάρχει λόγος να απαιτείται τούτο αναδρομικά, διότι θα αντέβαινε προς την αρχή της ασφαλείας δικαίου.
- Ο χρόνος που παρήλθε μεταξύ της υποβολής του εγγράφου της UAFSE στις 28 Ιουλίου 1999, που περιείχε τους ισχυρισμούς εις απάντηση της κοινοποιήσεως της προθέσεως της καθής να κινηθεί τη διαδικασία για την κατάργηση της χορηγηθείσας ενισχύσεως, στις 11 Ιουνίου 1999, και της προσβαλλόμενης αποφάσεως της 29ης Δεκεμβρίου 2000, καθώς και ο χρόνος που παρήλθε μεταξύ της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής και της κοινοποιήσεώς της στην Cámara de Zaragoza, στις 16 Μαΐου 2002, υπερβαίνει αυτό που πρέπει και μπορεί να θεωρηθεί εύλογο, σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως.
- Παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας.
- Η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται οποιασδήποτε υπογραφής που να πιστοποιεί την αυθεντικότητα του εγγράφου.

Προσφυγή του Osman Ocalan, εκπροσωπούμενος το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK), και του Serif Vanly, εκπροσωπούμενος το Εθνικό Συμβούλιο του Κουρδιστάν (KNK), κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 31 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-229/02)

(2002/C 233/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο Osman Ocalan, εκπροσώπων το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK), και ο Serif Vanly, εκπροσώπων το Εθνικό Συμβούλιο του Κουρδιστάν (KNK), εκπροσωπούμενοι από τους Mark Muller, barrister, Edward Grieves, barrister, κατόπιν παραγγελίας του Gareth Pierce, του γραφείου Birnberg, Peirce και συνεργάτες, 14 Inverness Street, Λονδίνο NW1 7HJ (Ηνωμένο Βασίλειο), άσκησαν στις 31 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει άκυρη την απόφαση 2002/334/EK του Συμβουλίου, της 2ας Μαΐου 2002 και τη συναφή απόφαση της 17ης Ιουνίου 2002, όσον αφορά την προγραφή του PKK,
- επικουρικώς, να κηρύξει παράνομο τον κανονισμό 2508/2001 κατά το μέρος που εφαρμόζεται στους προσφεύγοντες,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα,
- να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει αποζημίωση.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή επιδιώκει τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2002/334/EK και της αποφάσεως 2002/460/EK που τη διαδέχθηκε, και η οποία θέτει το PKK στον κοινοτικό κατάλογο τρομοκρατικών οργανώσεων. Οι αποφάσεις αυτές εκδόθηκαν κατ' εφαρμογήν του προσβαλλομένου κανονισμού 2580/2001.

Οι προσφεύγοντες στηρίζουν τα αιτήματά τους στους ακόλουθους λόγους:

- Παράλειψη εφαρμογής των κριτηρίων στα ακριβή πραγματικά περιστατικά και/ή θεωρήσεως του δικαίου των ενόπλων συρράξεων όπου έδει. Συναφώς υποστηρίζεται ότι το Συμβούλιο επέβαλε προγραφή σε ανύπαρκτη (προσφάτως διαλυθείσα) οργάνωση, η οποία εξ ορισμού δεν μπορούσε να αναλάβει στο παρόν ή στο μέλλον τρομοκρατική δράση. Επικουρικώς, αν θεωρηθεί ότι το PKK εξακολουθεί να υπάρχει ως οργάνωση, το οποίο οι προσφεύγοντες αρνούνται και

αποκρούουν, το Συμβούλιο παρέλειψε παντελώς να λάβει υπόψη τον όρο ότι οποιαδήποτε υποτιθέμενη οργάνωση που εμπίπτει στο πεδίο του κανονισμού πρέπει να αναπτύσσει άμεσα τρομοκρατική δράση. Στην πραγματικότητα, από τον Ιούλιο του 1999 το PKK εγκατέλειψε το αίτημά του για ανεξαρτησία του Κουρδιστάν και απλώς ζητεί την αναγνώριση με ειρηνικά και πολιτικά μέσα.

- Προσβολή του διεθνώς αναγνωρισμένου δικαιώματος αυτοδιαθέσεως, των πολιτιστικών, αστικών και πολιτικών δικαιωμάτων.
- Προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων του εκφράζεσθαι και του συνεταιρίζεσθαι.
- Παραβίαση άλλων αρχών του κοινοτικού δικαίου όπως της αρχής της αναλογικότητας, ασφάλειας, ισότητας και του δικαιώματος για δίκαιη ακρόαση.
- Υπέρβαση εξουσίας καθότι η εκ μέρους του Συμβουλίου εγγραφή του PKK στον εν λόγω κατάλογο πρέπει να θεωρηθεί ως το αποτέλεσμα πολιτικής πίεσης εκ μέρους της Τουρκίας και όχι εύλογης εφαρμογής των προαναφερθέντων κριτηρίων στα πραγματικά περιστατικά.

Προσφυγή του Piero Gonnelli και της Associazione Italiana Frantoiani Oleari (Ιταλικής Ενώσεως Ελαιοτριβείων, AIFO) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-231/02)

(2002/C 233/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Ο Piero Gonnelli και η Associazione Italiana Frantoiani Oleari, εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο Ugo Scuro, άσκησαν στις 2 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο

- την ολική ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1019/2002 της Επιτροπής, της 13ης Ιουνίου 2002, για τις προδιαγραφές εμπορίας του ελαιολάδου και, επικουρικώς, την ακύρωση των άρθρων 2, 3, 4, 5 και 6 του εν λόγω κανονισμού.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, πρόεδρος της AIFO (Associazione Italiana Frantoiani Oleari), στρέφεται κατά του κανονισμού (ΕΚ) 1019/2002 της Επιτροπής, της 13ης Ιουνίου 2002, για τις προδιαγραφές εμπορίας του ελαιολάδου (1).

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση των άρθρων 33, 34, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, 153, 157 και 253 της Συνθήκης ΕΚ. Συναφώς επισημαίνεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός ευνοεί τη διατήρηση των δεσποζουσών θέσεων των μεγάλων επιχειρήσεων του τομέα, παρακωλύοντας την ανάπτυξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, και δεν παρέχει στον καταναλωτή εγγυήσεις όσον αφορά την καταγωγή και τη γνησιότητα του προϊόντος. Ειδικότερα, ο κανονισμός προβλέπει την αναγραφή στην ετικέτα στοιχείων σχετικών με την ποιότητα του ελαιολάδου, τα οποία όμως δεν επαρκούν για να κριθεί η πραγματική ποιότητα του προϊόντος. Συγκεκριμένα, μόνον προαιρετικά προβλέπεται η αναγραφή της καταγωγής των παρθένων και εξαιρετικά παρθένων ελαιολάδων, όταν συνήθως ο καταναλωτής προσδίδει μεγαλύτερη σημασία στη γεωγραφική καταγωγή των πρώτων υλών. Ο ίδιος κανονισμός επιβάλλει την παρουσίαση του προϊόντος στον τελικό καταναλωτή σε συσκευασίες μέγιστης χωρητικότητας πέντε λίτρων, εις βάρος των μικρών επιχειρήσεων, όπως για παράδειγμα των ελαιολατρειών, που κατά κανόνα πωλούν το προϊόν χύμα στις εγκαταστάσεις τους.

Επιπλέον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν παρέχει επαρκείς εγγυήσεις για την καταγωγή και τη γνησιότητα του προϊόντος και παρακωλύει την εμπορία ελαιολάδων υψηλότερης ποιότητας, για τα οποία ο καταναλωτής έχει μεγαλύτερη δυνατότητα άμεσου ελέγχου, όπως αυτά που πωλούνται απ' ευθείας από τα ελαιολατρεία.

Εξάλλου, σε αντίθεση προς τον σκοπό της κοινής γεωργικής πολιτικής, ο ως άνω κανονισμός δεν ευνοεί τη διανομή ποιοτικών ελαιολάδων, όπως αυτά που τίθενται στο εμπόριο απ' ευθείας από το ελαιολατρείο, μειώνει την παραγωγικότητα και παρακωλύει την τεχνική πρόοδο και την ορθολογική ανάπτυξη της γεωργίας.

(1) ΕΕ L 155 της 14.6.2002, σ. 27.

Προσφυγή των Χάρη Αλεξανδράτου και Μαρίας Παναγιώτου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-233/02)

(2002/C 233/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Οι Χάρης Αλεξανδράτος και Μαρία Παναγιώτου, κάτοικοι Βρυξελλών, εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο Χάρη Ταγαρά, άσκησαν

ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Αυγούστου 2002 προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να γίνει δεκτή η παρούσα,
- να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, έτσι ώστε να υποχρεωθεί το καθού να δεχθεί τους προσφεύγοντες στις προφορικές δοκιμασίες,
- να καταδικασθεί το καθού στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Πρόκειται για προσφυγή κατά της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του γενικού διαγωνισμού A/393 του Συμβουλίου να βαθμολογήσει απορριπτικά τους προσφεύγοντες σε μία από τις γραπτές δοκιμασίες και να μη τους δεχθεί στις προφορικές δοκιμασίες.

Οι προσφεύγοντες επικαλούνται παραβίαση του άρθρου 27, παράγραφος 1, ΚΥΚ και της αρχής της ίσης μεταχείρισης, υποστηρίζουν δε ότι η εν λόγω παραβίαση επιτείνεται εκ της αρνήσεως του καθού να ικανοποιήσει αιτήματα ενημέρωσής τους για τις οδηγίες και κριτήρια βαθμολόγησης και σύγκρισης των γραπτών τους με αυτά των επιτυχόντων υποψηφίων.

Περαιτέρω, η άρνηση αυτή καθιστά, κατά τους προσφεύγοντες, τις προσβαλλόμενες πράξεις ακυρώσιμες και λόγω παραβίασης της αρχής της αιτιολογίας των βλαπτικών πράξεων, καθώς και της αρχής της διαφάνειας, σε συνδυασμό και με το περί προσβάσεων στα έγγραφα άρθρο 255 ΕΚ.

Προσφυγή της εταιρίας Strongline A/S κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 5 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-235/02)

(2002/C 233/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία Strongline A/S, εκπροσωπούμενη από τον Jacob S. Ørndrup του γραφείου Gorrissen, Federspiel, Kierkegaard, Κοπεγχάγη (Δανία), άσκησε στις 5 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών της 27ης Μαΐου 2002 στην υπόθεση R 830/2001-1,
- να αναπέμψει την υπόθεση στο πρώτο τμήμα προσφυγών,
- να καταδικάσει έκαστο διάδικο στα δικαστικά του έξοδα.

- Η καταχώριση του σήματος της Scala Inc. ως κοινοτικού σήματος συνιστά παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 του Συμβουλίου, δεδομένου ότι ο προσφεύγων είναι κύριος δύο προγενεστέρων πανομοιότυπων σημάτων που έχουν καταχωριστεί για τα ίδια ή ομοειδή προϊόντα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αιτών την καταχώριση του κοινοτικού σήματος: Scala Inc., ΗΠΑ

Σήμα προς καταχώριση: Διεθνές σήμα SCALA για «λογισμικό υπολογιστών» της κλάσεως 9

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή διακριτικού σημείου: Ο προσφεύγων

Εμπορικό σήμα ή διακριτικό γνώρισμα αντιταχθέν κατά τη διαδικασία ανακοπής: Το δανικό σήμα υπ' αριθμ. καταχωρίσεως VR 1300 1989 SCALA (λεκτικό σήμα), που καταχωρίστηκε στις 17 Μαρτίου 1989, και το γερμανικό σήμα υπ' αριθμ. καταχωρίσεως 2059843 SCALA (λεκτικό σήμα) που καταχωρίστηκε στις 15 Μαρτίου 1994. Τα δύο αυτά σήματα έχουν καταχωριστεί για φάσμα προϊόντων των κλάσεων 9 και 16. Η ανακοπή του προσφεύγοντος στηρίχθηκε σε ορισμένα από τα προϊόντα για τα οποία είχε καταχωρηθεί το προγενέστερο σήμα και συγκεκριμένα «προγράμματα αποθηκευμένα σε φορείς δεδομένων» και «προγράμματα επεξεργασίας αποθηκευμένα σε φορείς δεδομένων» της κλάσεως 9 και στρεφόταν κατά όλων των προϊόντων που κατονομάζονται στην προσφυγή της Scala Inc.

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Απόρριψη της αιτήσεως

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Απόρριψη της αιτήσεως

Λόγοι ακυρώσεως: — Τα έγγραφα που υπέβαλε ο προσφεύγων στο τμήμα ανακοπών ανταποκρίνονταν στον κανόνα 16, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 του Συμβουλίου, για το κοινοτικό σήμα

Προσφυγή-αγωγή του Luigi Marcuccio κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-236/02)

(2002/C 233/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Ο Luigi Marcuccio, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Luciano Garofalo, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 8 Αυγούστου 2002 προσφυγή-αγωγή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την τροποποιητική απόφαση περί «affectation de l'emploi A7/A6 et de son titulaire M. Luigi Marcuccio (n. Personnel 048092), fonctionnaire de grade A7» από τη Γενική Διεύθυνση αναπτύξεως, Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Λουάνα (Ανγκόλα) στη Γενική Διεύθυνση αναπτύξεως στις Βρυξέλλες, απόφαση που έλαβε ο γενικός διευθυντής της ΓΔ αναπτύξεως Koos Richelle στις 18 Μαρτίου 2002·
- να καταδικάσει την καθής:
 - σε αποζημίωση λόγω της ηθικής, υπαρξιακής, βιολογικής, φυσικής, ψυχικής και υλικής ζημίας, που προκάλεσε στον προσφεύγοντα η απόφαση που αποτελεί αντικείμενο της παρούσας προσφυγής, ύψους 100 000 ευρώ ή εκείνου του μεγαλύτερου ή μικρότερου ποσού που το παρόν Πρωτοδικείο θα κρίνει εύλογο και δίκαιο·
 - στην καταβολή όλων των μισθολογικών αποζημιώσεων που συνδέονται με την άσκηση των καθηκόντων του L. Marcuccio στην Ανγκόλα από της ημερομηνίας που άρχισε να ισχύει η μετάθεσή του (1η Απριλίου 2002), εντόκως με επιτόκιο 10 % ετησίως και με ετήσια κεφαλαιοποίηση·
 - στην καταβολή όλων των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Στην παρούσα υπόθεση, ο προσφεύγων βάλλει κατά της αποφάσεως περί μεταθέσεώς του από την αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Λουάντα στη Γενική Διεύθυνση για την ανάπτυξη που εδρεύει στις Βρυξέλλες. Η απόφαση αυτή συνδέεται με ορισμένα προβλήματα υγείας που οφείλονται σε προσωπικές συγκρούσεις του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της προαναφερθείσας αντιπροσωπείας στη Λουάντα.

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων προβάλλει:

- παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, δεδομένου ότι δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί στο πλαίσιο αυτό ικανοποιητική η απλή μνεία του συμφέροντος της υπηρεσίας·
- παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως καθώς και του καθήκοντος μερίμνης·
- παραβίαση της αρχής της προηγούμενης ακροάσεως του ενδιαφερομένου στον βαθμό που η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε χωρίς προηγούμενως να ενημερωθεί ο ενδιαφερόμενος·
- ότι από την απόφαση που αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής προκύπτουν διάφορα στοιχεία που είναι ενδεικτικά της υπέρθεως καταχρήσεως εξουσίας, δεδομένου ότι από τη συνολική θεώρηση των πραγματικών περιστατικών προκύπτει σαφώς ότι ο πραγματικά επιδιωκόμενος σκοπός δεν ήταν απλώς οργανωτικός, αλλά η απομάκρυνση του προσφεύγοντος από την Αγκόλα και από τα καθήκοντα που ασκούσε στη χώρα αυτή.

Προσφυγή της εταιρίας Technische Glaswerke Ilmenau GmbH κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 8 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-237/02)

(2002/C 233/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η εταιρία Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, με έδρα στο Ilmenau (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Rechtsanwälte G. Schohe και Ch. Arnold, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο άσκησε, στις 8 Αυγούστου 2002, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 25 Μαΐου 2002 απόφαση της Επιτροπής επί της αιτήσεως της προσφεύγουσας περί προσβάσεως σε έγγραφα — D (2002) 330168 —, με εξαίρεση το μέρος όπου προβάλλεται άρνηση προσβάσεως σε έγγραφα έχοντα άμεση σχέση με την εκκρεμούσα διαδικασία χρηματοδοτικής ενισχύσεως της εταιρίας Schott·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, που κατασκευάζει ειδικό γυαλί, είχε υποβάλει στις 15 Απριλίου 2002 αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα αφορώντα διάφορες διαδικασίες χρηματοδοτικής ενισχύσεως, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου⁽¹⁾. Δύο από τις διαδικασίες την αφορούσαν ως φερόμενη δικαιούχο ενισχύσεως· οι άλλες αφορούσαν έναν από τους ανταγωνιστές της στην αγορά ειδικού γυαλιού, την εταιρία Schott Glas. Η προσφεύγουσα στρέφεται με την προσφυγή της κατά της από 28 Μαΐου 2002 αποφάσεως της Επιτροπής, κατά το μέτρο που αρνείται την πρόσβαση στα έγγραφα των διαδικασιών χρηματοδοτικής ενισχύσεως που την αφορούν, καθώς και εκείνων που αφορούν την Schott Glas και έχουν ολοκληρωθεί.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απορριπτική απόφαση συνιστά προδήλως παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 4, του Κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001. Η προσφεύγουσα έχει αξίωση προσβάσεως που δεν περιορίζεται από το άρθρο 4 του κανονισμού. Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν απέδειξε ιδιαίτερη βλάβη των εννόμων αγαθών που απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 2.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, περαιτέρω, ότι η Επιτροπή κακώς βασίστηκε στην εξαίρεση της προστασίας του σκοπού των επιδιωρήσεων και ερευνών. Παραπέμποντας στο άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι έχει τουλάχιστον αξίωση προσβάσεως στα έγγραφα των ολοκληρωθεισών διαδικασιών έρευνας. Περαιτέρω, η Επιτροπή όφειλε να είχε επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε έγγραφα του φακέλου από τα οποία θα είχαν απομακρυνθεί τα απόρρητα της επιχειρήσεως και αντιστοίχως να της διασφαλίσει μερική πρόσβαση σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού.

Τέλος, η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της αιτιολογίας σύμφωνα με το άρθρο 235 ΕΚ, καθόσον προέβαλε μόνον γενική αιτιολογία.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 30ής Μαΐου 2001 για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43).

Αγωγή του José Barbosa Gonçalves κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 9 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-238/02)

(2002/C 233/62)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Ο José Barbosa Gonçalves, κάτοικος Viana do Castelo, εκπροσωπούμενος από τον João Dias Gonçalves, advogado, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις

9 Αυγούστου 2002 αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να του καταβάλει αποζημίωση, ύψους το οποίο θα καθορίσει το Πρωτοδικείο, και πάντως όχι κατώτερου των 1 016 200 ευρώ·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να δημοσιεύσει την καταψηφιστική δικαστική απόφαση στις ευρωπαϊκές εφημερίδες και περιοδικά της ευρύτερης κυκλοφορίας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αγωγής του, ο ενάγων επικαλείται την ύπαρξη σφαλμάτων στα θέματα των εξετάσεων του γενικού διαγωνισμού COM/A/6/01 και πλημμελειών κατά την εκτίμηση των γραπτών, παράβαση του κανονισμού του διαγωνισμού, προσβολή των γενικών αρχών της διαφάνειας, της ουδετερότητας και της εξαιρέσεως και μη τήρηση της ίσης μεταχειρήσεως των υποψηφίων.

Κατά τον ενάγοντα, επλήγησαν κατ' αυτόν τον τρόπο οι δικαιολογημένες επαγγελματικές του προσδοκίες, ακύρωση δε του κανονισμού δεν θα αποκαθιστούσε τη ζημία την οποία υπέστη. Ζητεί, επομένως, να υποχρεωθεί η ενάγουσα να αποκαταστήσει την ηθική βλάβη και την υλική ζημία που υπέστη από τη συμπεριφορά της, και ειδικότερα το διαφυγόν κέρδος, το οποίο περιλαμβάνει τα οφέλη τα οποία ο ενάγων θα έπρεπε να έχει ποριστεί σύμφωνα με κριτήρια πιθανοτήτων.

Προσφυγή του υπό εκκαθάριση Istituto per la Ricostruzione Industriale (IRI) spa κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 14 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-249/02)

(2002/C 233/63)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Το υπό εκκαθάριση Istituto per la Ricostruzione Industriale (IRI) spa, εκπροσωπούμενο από τους δικηγόρους Gian Michele Roberti, Alessandra Franchi και Roberto De Lisa, άσκησε στις 14 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
- επικουρικό, να κηρύξει, βάσει του άρθρου 241 της Συνθήκης, παράνομες και μη εφαρμοστέες τις διατάξεις των άρθρων 22 του κανονισμού 4253/88 και των άρθρων 3 και 4 του κανονισμού 1866/90·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της υπ' αριθ. 004484 αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 31ης Μαρτίου 2000, σχετικά με το τελικό υπόλοιπο στις υποθέσεις «Δημόσιοι Οργανισμοί» — Ε.Π. (Επιχειρησιακά Προγράμματα) 901010 I1, 906022 I1, 906030 I6 και 936030 I6, όσον αφορά τη συνδρομή του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΚΤ). Με την απόφαση αυτή μειώθηκε η συνδρομή του ΕΚΤ που είχε αρχικά χορηγηθεί στην Ιταλία με τις αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1990, C (90) 3017 και της 17ης Δεκεμβρίου 1990, C (90) 2682 και C (90) 2746, οι οποίες εκδόθηκαν βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 του Συμβουλίου, για τον συντονισμό των παρεμβάσεων μεταξύ, αφενός, των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων και, αφετέρου, μεταξύ αυτών και των παρεμβάσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των άλλων υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (EE L 374, σ. 1), όσον αφορά τη χρηματοδότηση Επιχειρησιακών Προγραμμάτων σχετικών με τους στόχους 3 και 4, για δράσεις των οικονομικών δημόσιων οργανισμών που επρόκειτο να πραγματοποιηθούν στο Centro-Sud (Κέντρο-Νότο) και στο Mezzogiorno, καθώς και σχετικών με διαρθρωτικές παρεμβάσεις των ιδίων οργανισμών στις ενδιαφερόμενες περιοχές του στόχου 1.

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, το προσφεύγον προβάλλει:

- παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας, δεδομένου ότι, καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, ουδόλως του δόθηκε η δυνατότητα να προβάλει την άποψή του τόσο ενώπιον των εθνικών αρχών όσο και ενώπιον της ίδιας της Επιτροπής·
- εσφαλμένη εφαρμογή της εφαρμοστέας ρυθμίσεως, ειδικότερα των διατάξεων σχετικά με τους συντελεστές μετατροπής του ECU σε εθνικά νομίσματα, οι οποίοι πρέπει να χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των διαθέσιμων πόρων για τα μεμονωμένα Επιχειρησιακά Προγράμματα που χρηματοδοτούνται στο πλαίσιο του ΕΚΤ, για τα οποία η αρχική αίτηση είχε υποβληθεί σε εθνικό νόμισμα, με αποτέλεσμα να μειωθεί το μέγιστο πληρωτέο ποσό που είχε οριστεί βάσει της αρχικής αποφάσεως περί χρηματοδοτήσεως·
- ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ως προς τα συμπεράσματα που αντλήθηκαν κατά την εκκαθάριση του τελικού υπολοίπου σχετικά με το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα το οποίο αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση. Ειδικότερα, η εν λόγω απόφαση επιβεβαιώνει μια σειρά από σφάλματα υπολογισμών που διέπραξε η εθνική αρχή κατά τη σύνταξη της αιτήσεως εξοφλήσεως, για την οποία δεν προέβη στις αναγκαίες επαληθεύσεις, αίτηση η οποία έπρεπε να έχει συνταχθεί βάσει της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως σχετικά με τη συνδρομή του ΕΚΤ.

Επικουρικός, το προσφεύγον προβάλλει επίσης παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, της αναλογικότητας και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Αγωγή της Autosalone Ispra s.n.c. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-250/02)

(2002/C 233/64)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η εταιρία Autosalone Ispra s.n.c., εκπροσωπούμενη από τη δικηγόρο Barbara Casu, άσκησε στις 20 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την ΕΚΑΕ-Ευρατόμ να αποκαταστήσει τις ζημιές που υπέστη ή ενδέχεται να υποστεί η Autosalone Ispra s.n.c., όπως θα προσδιοριστούν κατά τη διάρκεια της δίκης και, εν πάση περιπτώσει, όπως θα οριστούν με εκτελεστή

δικαστική απόφαση, και να καταδικαστεί η εναγόμενη στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας υποθέσεως είναι να αναγνωριστεί ότι η ΕΚΑΕ έχει αυτοτελή και/ή διηρημένη και/ή εις ολόκληρον εξωσυμβατική ευθύνη με τους άλλους φορείς που είναι ενδεχομένως υπεύθυνοι για τα γεγονότα που συνέβησαν στην Ispra στις 3 Μαΐου 2002 και τις ζημιές που προέκυψαν. Υπενθυμίζεται ότι την ημέρα εκείνη, η κοινότητα της Ispra επλήγη από σφοδρή καταιγίδα. Η απρόβλεπτη εξέλιξη ήταν ότι η ιδιοκτησία της ενάγουσας πλημμύρισε λόγω της υπερχειλίσεως υπονόμου, ο οποίος εξυπηρετούσε επίσης το Κοινό Κέντρο Ερευνών της ΕΚΑΕ-Ευρατόμ.

Η ενάγουσα υπογραμμίζει τον επικίνδυνο χαρακτήρα του εν λόγω υπονόμου και την προφανή ανεπάρκειά του από απόψεως χωρητικότητας. Επιπλέον, τα όργανα στα οποία ανήκει είχαν παραλείψει, κατά τη διάρκεια των ετών, λόγω αμέλειας, απειρισκεισίας και απειρίας, να προβούν στη συντήρηση που θα προλάμβανε την επανάληψη του φαινομένου της υπερχειλίσεως, θέτοντας κατ' αυτόν τον τρόπο σε κίνδυνο και την ασφάλεια του γειτονικού πληθυσμού.

Κατόπιν των προεκτεθέντων, η ενάγουσα θεωρεί ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για να αναγνωριστεί η εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας βάσει του άρθρου 188, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΕ.

III

(Πληροφορίες)

(2002/C 233/65)

Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

EE C 219 της 14.9.2002

Ιστορικό των προηγούμενων δημοσιεύσεων

EE C 202 της 24.8.2002

EE C 191 της 10.8.2002

EE C 180 της 27.7.2002

EE C 169 της 13.7.2002

EE C 156 της 29.6.2002

EE C 144 της 15.6.2002

Τα κείμενα αυτά είναι διαθέσιμα σε:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
